

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายในการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ ด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ

ในบทนี้จะนำเสนอเกี่ยวกับนโยบายการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศโดยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศในต่างประเทศ โดยศึกษาประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดา และประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ว่ามีเนื้อหาสาระสำคัญของกฎหมายอย่างไร มีจุดเด่น จุดด้อยและข้อแตกต่างหรือข้อเหมือนกันอย่างไร เพื่อนำไปใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบกับบทบัญญัติที่ใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และ มาตรา 277 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) ของประเทศไทยซึ่งจะได้นำเสนอในบทต่อไปด้วย ดังจะปรากฏสาระสำคัญตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย

รัฐแคลิฟอร์เนียเป็นผู้นำในการผลักดันประเทศต่าง ๆ ให้ตรากฎหมายเพื่อบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยนักวิชาการทางด้านกฎหมายเห็นว่าการบำบัดด้วยวิธีนี้จะเป็นการบำบัดที่สามารถชี้วัดอัตราการกระทำความผิดฐานการข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กที่ดีที่สุดเท่าที่เคยนำมาใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งก็คือ การนำการบำบัดด้วยวิธีการ “ใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ” มาใช้กับนักโทษที่กระทำความผิดซ้ำ

3.1.1 ข้อมูลและสถิติเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ตารางที่ 3.1 สถิติการถูกข่มขืนโดยใช้ความรุนแรงในรัฐแคลิฟอร์เนียในปี ค.ศ. 2012

California (มีประชากร) 31,191,572 คน	Area	Forcible Rape
	Metropolitan Statistical Area	7,562
	Cities outside metropolitan areas	118
California (มีประชากร) 31,191,572 คน	Area	Forcible Rape
	Non metropolitan counties	154
	Total	7,837

ที่มา: The FBI Federal Bureau of Investigation¹

ตารางที่ 3.2 สถิติการถูกข่มขืนกระทำชำเราและการถูกรุกรานทางเพศ จำแนกตามเมืองในรัฐแคลิฟอร์เนีย (ที่มีประชากรเกิน 100,000 คน) ระหว่างเดือน มกราคม ถึง มิถุนายน ค.ศ. 2012 - 2013

State	City		Population	Rape	Aggravated Assault
California	Anaheim	2012	344,526	47	334
		2013		39	332
	Antioch	2012	105,009	16	322
		2013		6	307
	Bakersfield	2012	355,696	21	570
		2013		27	559
	Berkeley	2012	114,961	18	60
		2013		16	61
	Burbank	2012	105,057	13	44
		2013		10	55

¹ The FBI Federal Bureau of Investigation. Retrieved November 23, 2014, from

<http://www.fbi.gov/about-us/cjis/ucr/crime-in-the-u.s/2012/crime-in-the-u.s.-2012/tables/5tabledatadecpdf>

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

State	City		Population	Rape	Aggravated Assault
	Carlsbad	2012	107,879	15	104
		2013		10	72
	Chula Vista	2012	249,830	16	150
		2013		19	153
California	Concord	2012	125,205	13	111
		2013		5	128
	Corona	2012	157,342	6	49
		2013		5	44
	Costa Mesa	2012	112,635	14	73
		2013		20	50
	Daly City	2012	103,311	5	71
		2013		6	50
	Downey	2012	113,628	7	87
		2013		6	73
	El Calon	2012	101,864	16	103
		2013		8	78
	Elk Grove	2012	156,344	7	192
		2013		6	192
	El Monte	2012	115,356	8	76
		2013		6	86
	Escondido	2012	147,386	18	188
		2013		14	157
	Fairfield	2012	107,110	14	158
		2013		7	179

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

State	City		Population	Rape	Aggravated Assault
	Fontana	2012	200,874	15	241
		2013		13	233
	Fremont	2012	218,927	3	82
		2013		12	62
	Fresno	2012	506,011	27	867
		2013		23	803
California	Fullerton	2012	138,455	11	159
		2013		16	127
	Garden Grove	2012	175,079	10	160
		2013		8	148
	Glendale	2012	194,902	3	52
		2013		4	55
	Hayward	2012	147,424	19	131
		2013		15	107
	Huntington Beach	2012	194,677	12	94
		2013		14	121
	Inglewood	2012	111,488	16	176
		2013		17	193
	Irvine	2012	217,528	5	29
		2013		9	32
	Lancaster	2012	159,155	23	284
		2013		23	266

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

State	City		Population	Rape	Aggravated Assault
	Long Beach	2012	469,893	63	723
		2013		54	514
	Los Angeles	2012	3,855,122	477	4,141
		2013		380	3,801
	Modesto	2012	204,631	28	496
		2013		43	581
California	Moreno Valley	2012	199,673	10	197
		2013		18	144
	Murrieta	2012	106,839	5	18
		2013		3	20
	Norwalk	2012	107,295	5	104
		2013		12	124
	Oakland	2012	399,487	135	1,565
		2013		89	1,429
	Oceanside	2012	171,141	25	226
		2013		22	227
	Ontario	2012	167,933	16	101
		2013		11	99
	Orange	2012	139,692	4	31
		2013		2	31
	Oxnard	2012	201,797	0	135
		2013		7	153
	Palmdale	2012	155,294	21	264
		2013		11	221

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

State	City		Population	Rape	Aggravated Assault
	Pasadena	2012	139,382	7	96
		2013		11	123
	Pomona	2012	151,511	25	245
		2013		40	252
	Rancho Cucamonga	2012	169,276	5	100
		2013		10	86
California	Rialto	2012	101,595	10	147
		2013		11	115
	Richmond	2012	106,357	23	332
		2013		20	399
	Riverside	2012	313,532	36	322
		2013		35	408
	Roseville	2012	122,896	4	91
		2013		7	94
	Sacramento	2012	476,557	67	1,073
		2013		43	934
	Salinas	2012	154,413	20	240
		2013		13	240
	San Bernardino	2012	214,987	32	497
		2013		33	491
	San Diego	2012	1,338,477	172	1,794
		2013		143	1,666

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

State	City		Population	Rape	Aggravated Assault
	San Francisco	2012	820,363	55	1,073
		2013		40	1,227
	San Jose	2012	976,459	130	999
		2013		123	898
	Santa Ana	2012	332,482	25	363
		2013		31	288
	Santa Clara	2012	119,360	7	57
		2013		5	57
California	Santa Clarita	2012	179,284	11	102
		2013		11	88
	Santa Maria	2012	101,207	11	255
		2013		11	256
	Santa Rosa	2012	170,862	40	218
		2013		19	205
	Simi Valley	2012	126,686	5	53
		2013		6	56
	Stockton	2012	299,105	56	1,522
		2013		49	1,269
	Sunnyvale	2012	143,606	8	36
		2013		9	48
	Temecula	2012	103,414	8	25
		2013		7	22

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

State	City		Population	Rape	Aggravated Assault
	Thousand Oaks	2012	129,171	11	47
		2013		4	43
	Torrance	2012	147,851	8	32
		2013		7	40
	Vallejo	2012	117,912	24	220
		2013		20	286
	Ventura	2012	108,511	17	65
		2013		15	72
	Victorville	2012	118,687	20	225
		2013		23	204
California	Visalia	2012	127,604	22	178
		2013		13	145
	West Covina	2012	107,861	5	76
		2013		2	76

ที่มา: The FBI Federal Bureau of Investigation²

จากตารางข้างต้นเป็นการเก็บข้อมูลเมืองต่าง ๆ ในรัฐแคลิฟอร์เนียที่มีประชากรมากกว่า 100,000 คน และเป็นการเก็บข้อมูลเพียงครั้งปีหรือระหว่างเดือน มกราคม ถึง มิถุนายนพบว่าเมืองที่มีข่มขืนกระทำชำเราและการรุกรานทางเพศมากที่สุด คือ เมืองลอสแอนเจลิส ซึ่งเฉลี่ยแล้วมีการข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้น 3 คดีต่อวัน และในปี 2013 เกิดขึ้น 2 คดีต่อวัน

² The FBI Federal Bureau of Investigation. Retrieved November 23, 2014, from <http://www.fbi.gov/about-us/cjis/ucr/crime-in-the-u.s/2012/crime-in-the-u.s.-2012/tables/5tabledatadecpdf>

3.1.2 การลงโทษในความผิดทั่วไปฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ได้ถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย มาตรา 261.5 ว่า 261.5.

(a) “การมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นความผิดกฎหมาย คือ การกระทำโดยการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสำเร็จความใคร่กับผู้ที่ไม่ใช่คู่สมรสของผู้กระทำความผิด ถ้าผู้นั้นเป็นผู้เยาว์ ผู้เยาว์ตามความหมายในมาตรานี้ หมายถึงผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี และ ผู้ใหญ่ หมายถึงผู้ที่มีอายุอย่างน้อย 18 ปี

(b) ผู้ใดมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์ ที่มีอายุมากกว่าหรือน้อยกว่าเกณฑ์อายุผู้เยาว์ 3 ปี ผู้นั้นมีความผิดทางอาญา

(c) ผู้ใดมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์ ที่มีอายุน้อยกว่าเกณฑ์อายุผู้เยาว์ 3 ปี ผู้นั้นมีความผิดทางอาญา และ ต้องได้รับโทษ และต้องระวางโทษจำคุกในคุกประจำเมืองไม่เกิน 1 ปี

(d) ผู้ใดอายุ 21 ปี หรือมากกว่า กระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี ผู้นั้นมีความผิดทางอาญา และ ต้องได้รับโทษจำคุก ในคุกประจำเมืองไม่เกิน 1 ปี

(e) (1) แม้จะมีบทบัญญัติอื่นใดในส่วนนี้ ผู้ใหญ่ที่กระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์ตามมาตรานี้ อาจจะต้องรับผิดทางแพ่งเป็นจำนวนเงินต่อไปนี้

(A) ผู้ใหญ่ที่กระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์ที่มีอายุน้อยกว่าผู้ใหญ่ 2 ปีจะต้องรับผิดทางแพ่งไม่เกินสองพันดอลลาร์ (\$2,000).

(B) ผู้ใหญ่ที่กระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์ที่อายุน้อยกว่าผู้ใหญ่อย่างน้อย 2 ปี จะต้องรับผิดทางแพ่งไม่เกินห้าพันดอลลาร์ (\$5,000).

(C) ผู้ใหญ่ที่กระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์ที่อายุน้อยกว่าผู้ใหญ่อย่างน้อย 3 ปี จะต้องรับผิดทางแพ่งไม่เกินหนึ่งหมื่นดอลลาร์ (\$10,000)

(D) ผู้ใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 21 ปี ที่กระทำความผิดต่อผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปีจะต้องรับผิดทางแพ่งไม่เกินสองหมื่นห้าพันดอลลาร์ (\$25,000)

ตามกฎหมายรัฐแคลิฟอร์เนียเห็นได้ว่าการกำหนดไว้ทั้งโทษปรับและโทษจำคุก รวมถึงมีการกำหนดถึงอายุของเหยื่อไว้เป็นสำคัญ

ทั้งนี้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามองค์ประกอบความผิดของกฎหมายรัฐแคลิฟอร์เนีย จะประกอบไปด้วย การกระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์หรือการมีเพศสัมพันธ์ (การสอดใส่อวัยวะเพศ) ตัวอย่างที่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญารัฐแคลิฟอร์เนีย มาตรา 261.5 เช่น

1. ผู้หญิงชั้นมัธยมปลายอายุ 19 ปี มีเพศสัมพันธ์กับชายหนุ่มวัย 16 ปีที่อยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน
2. อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยวัย 35 ปี ได้พัฒนาระดับความสัมพันธ์และมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหญิงอายุ 17 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนในห้องเรียน
3. คู่รักมัธยมปลายที่ออกเดทกันมาเป็นระยะเวลา 3 ปี มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในขณะที่เขาอายุ 18 ปี และเธออายุเพียง 16 ปี

ตัวอย่างคดีที่เกิดขึ้นในคดีของ Michael M. v. Superior Court of Sonoma³ (County 450 U.S. 464 (1981)) ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น คือ ในขณะที่จำเลยอายุเพียง 17 ปี เขาถูกตั้งข้อหาทางอาญาที่กระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 261.5 โดยการมีเพศสัมพันธ์แบบผิดกฎหมายกับผู้หญิงอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 261.5

3.1.3 การบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศโดยใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ

เมื่อไม่นานมานี้ได้มีวิวัฒนาการทางการแพทย์ กำหนดให้มีการใช้วิธีการบำบัดโดยการให้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ ซึ่งเป็นการใช้ยายับยั้งฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน แทนวิธีการตัดอวัยวะ (Surgical Castration)

โดยในปี ค.ศ. 1984 ผู้พิพากษาประจำรัฐมิชิแกนได้มีคำพิพากษาคัดสินให้บำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยการให้รับยา Medroxyprogesterone Acetate หรือ MPA ในขณะที่ถูกควบคุมความประพฤติและศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาว่าเป็นการกระทำที่ละเมิดพระราชบัญญัติควบคุมความประพฤติแห่งรัฐมิชิแกน

กระทั่งในปี ค.ศ. 1996 มีการศึกษาทางการแพทย์พบว่ารัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นรัฐแรก ที่ออกกฎหมายให้มีการใช้วิธีการบำบัดโดยการให้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ ซึ่งเจาะจงเฉพาะผู้กระทำความผิดทางเพศ⁴

หลักเกณฑ์การบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการให้ยา ภายใต้นัยร่วมกันของกระทรวงยุติธรรม รัฐแคลิฟอร์เนีย เห็นพ้องว่า จากการประเมินจำนวนผู้กระทำความผิดทางเพศที่บันทึกไว้ในฐานข้อมูลของกระทรวง (เฉพาะรัฐแคลิฟอร์เนีย) มีจำนวนมากถึง 66,000 คน

³ Lawschoolcasebriefs. (2013, November 7). *Michael M. v. Superior Court of Sonoma County case brief*. Retrieved October 10, from <http://www.lawschoolcasebriefs.net/2013/11/michael-m-v-superior-court-of-sonoma.html>

⁴ From *Florida's 1997 Chemical castration Law: A Return to the dark ages* (p. 117) by Larry Helm Spalding, 1998, United State of America: Florida State University. Copyright 1998 by Florida State University Law Review

และมีจำนวนถึง 39,000 คน เคยเป็นนักโทษที่กระทำความผิดต่อเด็ก (ค.ศ. 1996)⁵ โดยภายในปีแรกที่ได้มีพักการลงโทษมากกว่า 50% ของนักโทษที่กระทำความผิดทางเพศต้องกลับมาเข้าคุกอีก เพราะเหตุที่ได้กระทำความผิดซ้ำ

อัตราการกระทำความผิดซ้ำที่กระทำต่อเด็ก เป็นประเด็นที่ประชาชนให้ความสนใจในการจะหาทางลงโทษผู้ที่กระทำความผิดเหล่านี้ รัฐแคลิฟอร์เนียจึงเริ่มหาวิธีทางที่จะต่อสู้กับอาชญากรรมอันโหดเหี้ยมดังกล่าว ในปี ค.ศ. 1996 California Bill AB 3339 ได้รับการยอมรับจากที่ประชุมแห่งรัฐและผ่านมาเป็นกฎหมายบังคับใช้ได้ในปี ค.ศ. 1997 เพื่อนำการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยามาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็ก

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นกฎหมายหลักที่บัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิด ที่เป็นการกระทำต่อเนื้อตัวร่างกาย (ซึ่งเทียบเท่ากับประมวลกฎหมายอาญาของไทย) กฎหมายนี้และข้อบังคับของกฎหมายควบคุมกระบวนการและวิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย มาตรา AB 3339 ภายหลังได้ถูกยกเลิก และได้มีการบัญญัติเพิ่มเติมเข้าไปใน California Penal Code มาตรา 645 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า⁶

(a) ผู้ใดถูกพิสูจน์แล้วว่ามีความผิดและกระทำความผิดเป็นความผิดครั้งแรก ตามการกระทำใดในข้อ(c) โดยผู้ที่ตกเป็นเหยื่อมีอายุไม่เกิน 13 ปี อาจจะถูกให้ได้รับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate หรือพักการลงโทษพร้อมกับรับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate หรือยาอื่น ๆ ที่คล้ายกัน กรณีอื่น ๆ การกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิด ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติอื่นใดของกฎหมายและดุลพินิจของศาล⁷

(b) ผู้ใดถูกพิสูจน์ว่ามีความผิด และเป็นการกระทำความผิดซ้ำ ของการกระทำใดในข้อ(c) โดยผู้ที่ตกเป็นเหยื่อมีอายุไม่เกิน 13 ปีจะต้องถูกให้ได้รับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate หรือพักการลงโทษพร้อมกับรับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate หรือ

⁵ From *Mandatory Chemical Castration for Perpetrators of Sex Offenses Against Children: Following California's Lead* (p. 67), by Peter J. Gimino III, 1997, California: Pepperdine Law Review. Copyright 1997 by Pepperdine University

⁶ California Penal Code section 645:

⁷ (a) Any person guilty of a first conviction of any offense specified in subdivision (c), where the victim has not attained 13 years of age, may, upon parole, undergo medroxyprogesterone acetate treatment or its chemical equivalent, in addition to any other punishment prescribed for that offense or any other provision of law, at the discretion of the court.

ยาอื่น ๆ ที่คล้ายกัน กรณีอื่น ๆ การกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิด ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติอื่นใดของกฎหมาย⁸

(c) มาตรการนี้ต้องนำไปใช้กับการกระทำความผิด⁹

(1) ในข้อ (c) หรือ (d) ตามประมวลกฎหมายอาญารัฐแคลิฟอร์เนีย มาตรา 286 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

(c) (1) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนักกับผู้อื่นซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี และอายุน้อยกว่าผู้กระทำความผิดมากกว่า 10 ปี ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(2) (A) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนัก โดยการกระทำนั้นบรรลुวัตถุประสงค์โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ โดยการใช้ความรุนแรง โดยการข่มขู่ โดยการใช้ยาหรือโดยการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่น โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(B) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนักกับผู้อื่น ซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี โดยการกระทำนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ โดยการใช้ความรุนแรง โดยการข่มขู่ โดยการใช้ยาหรือด้วยการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(C) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนักกับผู้อื่น ซึ่งมีอายุ 14 ปี หรือมากกว่านั้น โดยการกระทำนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่ขู่ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(D) ความในวรรคนี้ไม่ทำให้ขัดต่อการดำเนินการฟ้องร้องตามมาตรา 269 มาตรา 288.7 หรือบทกฎหมายอื่นใด

(3) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนัก โดยการกระทำนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการข่มขู่คุกคามว่าจะได้ตอบผู้เสียหายหรือผู้อื่นใดในอนาคต และมีความเป็นไปได้ว่ามีเหตุผลว่า ผู้กระทำความผิดจะดำเนินการเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

⁸ (b) Any person guilty of a second conviction of any offense specified in subdivision (c), where the victim has not attained 13 years of age, shall, upon parole, undergo medroxyprogesterone acetate treatment or its chemical equivalent, in addition to any other punishment prescribed for that offense or any other provision of law.

⁹ (c) This section shall apply to the following offenses: (1) Subdivision (c) or (d) of Section 286. (2) Paragraph (1) of subdivision (b) of Section 288. (3) Subdivision (c) or (d) of Section 288a. (4) Subdivision (a) or (j) of Section 289.

หรือตาม California Penal Code มาตรา 286 (d) ซึ่งได้บัญญัติไว้ว่า

(d) (1) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนัก โดยจงใจกระทำต่อผู้อื่น ด้วยตัวเองหรือโดยการช่วยเหลือและการกระตุ้นของผู้อื่น โดยการกระทำนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่น โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเป็นการกระทำที่บรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการข่มขู่ คุกคามว่าจะได้ตอบผู้เสียหายหรือผู้อื่นใดในอนาคต และมีความเป็นไปได้ว่ามีเหตุผลว่าผู้กระทำความผิดจะดำเนินการเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุก 5, 7 หรือ 9 ปี

(2) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนัก โดยจงใจกระทำต่อผู้อื่นด้วยตัวเองหรือโดยการช่วยเหลือและการกระตุ้นของผู้อื่น โดยการกระทำนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม ซึ่งผู้เสียหายนั้นมีอายุต่ำกว่า 14 ปี โดยวิธีการบังคับ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยการกระทำนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการข่มขู่ คุกคามว่าจะได้ตอบผู้เสียหายหรือผู้อื่นใดในอนาคตและมีความเป็นไปได้ว่ามีเหตุผลว่า ผู้กระทำความผิดจะดำเนินการเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุก 10, 12 หรือ 14 ปี

(3) ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนัก โดยจงใจกระทำต่อผู้อื่น ด้วยตัวเองหรือโดยการช่วยเหลือและการกระตุ้นของผู้อื่น โดยการกระทำนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม ซึ่งผู้เสียหายนั้นมีอายุ 14 ปี หรือมากกว่า โดยวิธีการบังคับ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเป็นการกระทำที่บรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการข่มขู่ คุกคามว่าจะได้ตอบผู้เสียหายหรือผู้อื่นใดในอนาคตและมีความเป็นไปได้ว่ามีเหตุผลว่า ผู้กระทำความผิดจะดำเนินการเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุก 7, 9 หรือ 11 ปี

(4) ความในวรรคนี้ไม่ทำให้ขัดต่อการดำเนินการฟ้องร้องตามมาตรา 269 มาตรา 288.7 หรือบทกฎหมายอื่นใดหรือตาม California Penal Code ในวรรคแรกของ (b) ตามมาตรา 288 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

(b)(1) ผู้ใดกระทำการดังที่ระบุไว้ใน (a) โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่เช็ก หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่น โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีความผิดอาญาร้ายแรง ต้องระวางโทษจำคุก 5, 8 หรือ 10 ปี

(2) ผู้ใดซึ่งเป็นผู้ดูแลและได้กระทำการดังที่ระบุไว้ใน (a) ต่อผู้อื่นที่อยู่ในการดูแล โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่เช็ก หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่น โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ด้วยเจตนาดังที่ระบุไว้ใน (a) มีความผิด

อาญาร้ายแรง ต้องระวางโทษจำคุก 5, 8 หรือ 10 ปี

(3) ในข้อ (c) หรือ (d) ตามมาตรา 288a

(c) (1) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปากกับผู้อื่นซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี หรืออายุน้อยกว่า ผู้กระทำความผิดมากกว่า 10 ปี ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(2)(A) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปากกับผู้อื่น โดยการกระทำนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่เชือด หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(B) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปากกับผู้อื่นซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี โดยการกระทำนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ หรือการทำให้กลัวและการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 8, 10 หรือ 12 ปี

(C) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปากกับผู้อื่นซึ่งมีอายุ 14 ปี หรือมากกว่า โดยการกระทำนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับหรือการทำให้กลัวและการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 6, 8 หรือ 10 ปี

(D) ความในวรรคนี้ไม่ทำให้ขัดต่อการดำเนินการฟ้องร้องตามมาตรา 269 มาตรา 288.7 หรือบทกฎหมายอื่นใด

(3) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปาก โดยการกระทำนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการข่มขู่คุกคามว่าจะได้ตอบผู้เสียหายหรือผู้อื่นใดในอนาคต และมีความเป็นไปได้ อย่างมีเหตุผลว่า ผู้กระทำความผิดจะดำเนินการเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(d) (1) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปาก โดยจงใจกระทำต่อผู้อื่น ด้วยตัวเองหรือโดยการช่วยเหลือและการกระดุนของผู้อื่น (A) จนสำเร็จความใคร่ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือ (B) โดยการกระทำนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการข่มขู่คุกคามว่าจะตอบโต้ผู้เสียหายหรือผู้อื่นใดในอนาคต และมีความเป็นไปได้ที่ผู้กระทำความผิดจะดำเนินการเช่นนั้น หรือ (C) ผู้เสียหายอยู่ในขณะที่ไร้ความสามารถให้ความยินยอมทางกฎหมาย เนื่องจากความผิดปกติทางจิตใจ หรือพัฒนาการ หรือความทุพพลภาพทางร่างกายและผู้กระทำความผิดนั้นได้รับรู้หรือควรจะรับรู้ ต้องระวางโทษจำคุก 5, 7 หรือ 9 ปี โดยไม่คำนึงถึงการตั้งผู้อนุบาลของผู้เสียหาย ทั้งนี้ทนายความต้องพิสูจน์ถึง ความผิดปกติทางจิตใจ หรือพัฒนาการ หรือความทุพพลภาพทางร่างกายที่ทำให้ผู้เสียหายที่กล่าวถึงไร้ความสามารถให้ความยินยอม

ทางกฎหมายได้ ในฐานะเป็นองค์ประกอบของความผิดทางอาญาที่กำหนดไว้ในวรรค (3)

(2) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปากกับผู้เสียหายซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี โดยจงใจ ด้วยตัวเอง หรือโดยการช่วยเหลือและการกระตุนของผู้อื่น โดยการกระตุนนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ หรือการทำให้กลัว และเป็นการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 10, 12 หรือ 14 ปี

(3) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์ทางปากกับผู้เสียหายซึ่งมีอายุ 14 ปี หรือมากกว่า โดยจงใจ กระทำ ด้วยตัวเองหรือโดยการช่วยเหลือและการกระตุนของผู้อื่น โดยการกระตุนนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 8, 10 หรือ 12 ปี

(4) ความในวรรคนี้ไม่ทำให้ขัดต่อการดำเนินการฟ้องร้องตามมาตรา 269 มาตรา 288.7 หรือบทกฎหมายอื่นใด

หรือในข้อ (a) หรือ (j) ตามมาตรา California Penal Code มาตรา 289 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

(a) (1) (A) ผู้ใดล่วงละเมิดทางเพศ โดยการกระตุนนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับหรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(B) ผู้ใดล่วงละเมิดทางเพศเด็กซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี โดยการกระตุนนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่เข็ญ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่น โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 8, 10 หรือ 12 ปี

(C) ผู้ใดล่วงละเมิดทางเพศผู้เยาว์ซึ่งมีอายุ 14 ปี หรือมากกว่า โดยการกระตุนนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่เข็ญ หรือการทำให้กลัว และการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหาย หรือผู้อื่น โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก 6, 8 หรือ 10 ปี

(D) ความในวรรคนี้ไม่ทำให้ขัดต่อการดำเนินการฟ้องร้องตามมาตรา 269 มาตรา 288.7 หรือบทกฎหมายอื่นใด

(2) ผู้ใดล่วงละเมิดทางเพศ โดยการกระตุนนั้นบรรลุนิติประสงค์ โดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการข่มขู่คุกคามว่าจะได้ตอบผู้เสียหายหรือผู้อื่นใดในอนาคต และมีความเป็นไปได้ อย่างมีเหตุผลว่า ผู้กระทำความผิดจะดำเนินการเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(j) ผู้ใดมีส่วนร่วมในการล่วงละเมิดทางเพศผู้อื่นซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี หรืออายุน้อยกว่า ผู้กระทำความผิดมากกว่า 10 ปี ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุก 3, 6 หรือ 8 ปี

(d) ผู้พ้นโทษต้องเริ่มให้การรักษาด้วย Medroxyprogesterone Acetate หนึ่งสัปดาห์ก่อนที่จะถูกปล่อยจากคุกของรัฐหรือสถานที่อื่น ๆ และยังคงต้องได้รับการรักษาจนกว่าคณะกรรมการกรมราชทัณฑ์เห็นว่าการรักษาจะไม่มีผลจำเป็นอีกต่อไป¹⁰

(e) กรณีผู้กระทำความผิดทางเพศที่สมัครใจจะรับการผ่าตัดเพื่อการรักษาด้วยการควบคุมฮอร์โมน ไม่ต้องด้วยภายใต้บทบัญญัติในมาตรานี้¹¹

(f) กรมราชทัณฑ์ต้องดำเนินการในส่วนของบริษัทผู้ผลิตและนำไปใช้ตามระเบียบที่กำหนดไว้ตามบทบัญญัติ หากไม่มีระเบียบการกำหนดไว้จะต้องมีเจ้าพนักงานของกรมราชทัณฑ์ผู้มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์ หรือ ศัลยแพทย์ ซึ่งกำหนดไว้ในบทที่ 5 (เริ่มต้นในมาตรา 2000) หมวด 2 ของประมวลกฎหมายธุรกิจและวิชาชีพ หรือ พระราชบัญญัติว่าด้วยโรคกระดูกเพื่อที่จะได้มีส่วนร่วมตามความประสงค์ของผู้กระทำความผิดในการจัดการตามระเบียบที่กำหนดไว้ในมาตรานี้ ในระเบียบที่กำหนดจะต้องประกอบไปด้วยการแจ้งให้ผู้พ้นโทษทราบเกี่ยวกับผลข้างเคียงของการรักษาด้วยการให้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมน¹²

จาก California Penal Code มาตรา 645 ที่เป็นมาตราหลักในการลงโทษ อาจกล่าวสรุปภาพรวมของมาตรการในการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนตามกฎหมายรัฐแคลิฟอร์เนียได้ว่า

เมื่อผู้ใดได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นผู้กระทำความผิด และการกระทำผิดดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดครั้งแรก ไม่ว่าจะเป็นการร่วมเพศทางทวารหนัก การมีเพศสัมพันธ์ทางช่องปาก และการล่วงละเมิดทางเพศ หากเป็นการกระทำต่อเหยื่อที่มีอายุไม่เกิน 13 ปี กฎหมายรัฐแคลิฟอร์เนียอาจจะกำหนดให้มีการให้ยา Medroxyprogesterone Acetate หรือ ให้พักการลงโทษ ร่วมกับการให้ยา Medroxyprogesterone Acetate เพื่อลดความต้องการทางเพศ อันเป็นนโยบายที่ใช้

¹⁰ (d) The parolee shall begin medroxyprogesterone acetate treatment one week prior to his or her release from confinement in the state prison or other institution and shall continue treatments until the Department of Corrections demonstrates to the Board of Prison Terms that this treatment is no longer necessary.

¹¹ (e) If a person voluntarily undergoes a permanent, surgical alternative to hormonal chemical treatment for sex offenders, he or she shall not be subject to this section.

¹² (f) The Department of Corrections shall administer this section and implement the protocols required by this section. Nothing in the protocols shall require an employee of the Department of Corrections who is a physician and surgeon licensed pursuant to Chapter 5 (commencing with Section 2000) of Division 2 of the Business and Professions Code or the Osteopathic Initiative Act to participate against his or her will in the administration of the provisions of this section. These protocols shall include, but not be limited to, a requirement to inform the person about the effect of hormonal chemical treatment and any side effects that may result from it. A person subject to this section shall acknowledge the receipt of this information.

ควบคุมความประพฤติได้ แต่หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำจะต้องได้รับยานี้ทันที

อย่างไรก็ดี ผู้กระทำความผิดที่สมัครใจเข้ารับการผ่าตัดเพื่อการรักษาด้วยการควบคุมฮอร์โมนไม่ต้องด้วยบังคับตามบทบัญญัติในมาตรานี้

ในส่วนการลงโทษตามความผิดทั่วไปฐานข่มขืนกระทำชำเรา กฎหมายรัฐแคลิฟอร์เนียใช้เกณฑ์อายุที่ 14 ปี เป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดโทษที่มากหรือน้อยในการจำคุกและจะสังเกตได้ว่าโทษที่กำหนดไว้มีเพียงโทษจำคุกสถานเดียวมิได้มีทางเลือกอื่นไว้ให้

ทางด้านของกระบวนการพิจารณาการสั่งให้มีการรักษาผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยา กฎหมายรัฐแคลิฟอร์เนียกำหนดให้ใช้ยาที่ชื่อ Medroxyprogesterone Acetate หรือ ยานี้ ๑ ที่คล้ายกัน

Medroxyprogesterone Acetate หรือ MPA มีชื่อที่รู้จักในทางการค้า คือ Depo-Provera ผลิตโดยบริษัท Upjohn Company¹³

โดยถึงแม้การรักษานี้จะเรียกว่า การใช้ยาเพื่อทำหมัน แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่ทั้งการทำหมันหรือการตอน แต่เป็นการประยุต์โดยการนำยามาใช้

ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า กฎหมายที่ใช้บำบัดรักษาผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมน เป็นอีกมาตรการพิเศษมาตรการหนึ่งที่ใช้ควบคู่กับการลงโทษตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเป็นแนวทางในการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดทางเพศที่ได้ผลดีและเป็นที่ยอมรับในรัฐแคลิฟอร์เนียว่าสามารถป้องกันการกระทำความผิดซ้ำได้

3.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐฟลอริดา

รัฐฟลอริดาเป็นอีกรัฐหนึ่งที่มีการบัญญัติกฎหมายบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราด้วยการใช้ยา และได้มีการบัญญัติไว้เฉพาะให้มีการลงโทษเช่นเดียวกันนี้กับผู้กระทำความผิดผู้ที่มีเชื้อสายเดียวกัน เช่น พ่อกระทำชำเราลูก พี่ชายกระทำชำเราน้องสาว หรือที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า Incest

3.2.1 ข้อมูลและสถิติเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

¹³ From Sentencing Male Sex Offenders to the Use of Biological Treatments A Constitutional Analysis, 15 J. Legal Med. 279, 284, by Daniel L. Icenogle, 1994.

ตารางที่ 3.3 สถิติการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการถูกรุกรานทางเพศ จำแนกตามเมืองในรัฐฟลอริดา (ที่มีประชากรเกิน 100,000 คน)

State	City	Population	Rape	Aggravated assault
Florida	Cape Coral	159,625	16	168
	Clearwater	109,255	59	459
	Coral Springs	125,021	10	140
Florida	Fort Lauderdale	170,827	48	644
	Gainesville	127,036	74	600
	Hialeah	233,107	40	506
	Hollywood	145,313	38	322
	Jacksonville	840,660	341	3,384
	Miami	414,327	65	2,626
	Miami Gardens	111,177	16	521
	Miramar	125,998	31	341
	Orlando	246,513	103	1,778
	Palm Bay	104,635	19	453
	Pembroke Pines	159,744	14	139
	Pompano Beach	103,003	37	599
	Port St. Lucie	168,416	47	289
	St. Petersburg	248,340	94	1,545
	Tallahassee	185,461	115	930
	Tampa	350,758	43	1,523
	West Palm Beach	102,422	31	439

ที่มา: The FBI Federal Bureau of Investigation¹⁴

¹⁴ The FBI Federal Bureau of Investigation. Retrieved July 16, 2014, from http://www.fbi.gov/about-us/cjis/ucr/crime-in-the-u.s/2012/crime-in-the-u.s.-2012/tables/8tablledatadecpdf/table-8-state-cuts/table_8_offenses_known_to_law_enforcement_by_florida_by_city_2012.xls

ตารางที่ 3.4 สถิติการถูกข่มขืนโดยการใช้ความรุนแรงในรัฐฟลอริดาในปี ค.ศ. 2012

Florida (มีประชากร) 18,601,449 คน	Area	Forcible rape
	Metropolitan Statistical Area	5,012
	Cities outside metropolitan areas	60
	Non metropolitan countries	182
	Total	5,260

ที่มา : The FBI Federal Bureau of Investigation¹⁵

3.2.2 การลงโทษในความผิดทั่วไปฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ในรัฐฟลอริดาเป็นเรื่องผิดกฎหมายถ้าผู้ใหญ่ (ผู้ที่มีอายุ 18 ปี หรือ 18 ปีขึ้นไป) มีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์ (ผู้ที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี) ถึงแม้จะเป็นไปด้วยความยินยอมก็ยังคงเป็นความผิด

พระราชบัญญัติว่าด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา การพิจารณาคดีจะพิจารณาภายใต้กฎหมายว่าด้วยการข่มขืนกระทำชำเราและสิ่งลามกอนาจาร โดยบทลงโทษขึ้นอยู่กับอายุของจำเลยและเหยื่อ โดยความผิดจะถูกแบ่งออกเป็นหมวดหมู่และบทลงโทษจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประเภทของอาชญากรรม ซึ่งจะขออธิบายดังนี้

การกระทำความผิดทางเพศที่ผิดกฎหมายต่อผู้เยาว์

การมีเพศสัมพันธ์ (โดยใช้วัตถุหรือส่วนของร่างกาย) กับผู้เยาว์ที่มีอายุ 16 หรือ 17 ปี โดยผู้ใหญ่ที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 24 ปี บทลงโทษปรับ ปรับสูงสุดถึงหนึ่งหมื่นดอลลาร์ (\$10,000) หรือจำคุกสูงสุด 15 ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

การกระทำความผิดลามก และการข่มเหง รุกราน ซึ่งรวมถึงการสัมผัสซึ่งส่อไปในทางเพศด้วย (แม้จะเป็นเพียงแค่สัมผัสเสื้อผ้า) ระหว่างจำเลยและผู้เยาว์ การกระทำนี้เป็นความผิดอาญาในระดับแรก ถ้าเหยื่อเป็นผู้มีอายุน้อยกว่า 12 ปี และ จำเลยอายุ 18 ปี หรือ 18 ปีขึ้นไป บทลงโทษ คือ จำคุกขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 25 ปี หรือ ตลอดชีวิต

ถ้าเหยื่ออายุ 13, 14 หรือ 15 ปี และ จำเลยอายุ 18 ปี หรือ 18 ปีขึ้นไป หรือ เหยื่ออายุน้อยกว่า 12 ปี และจำเลยอายุ 17 ปี หรือ น้อยกว่านั้น บทลงโทษ คือ จำคุกขั้นต่ำ 4 ปี 3 เดือน และ สูงสุด 15 ปี

¹⁵ The FBI Federal Bureau of Investigation. Retrieved November 23, 2014, from

<http://www.fbi.gov/about-us/cjis/ucr/crime-in-the-u.s/2012/crime-in-the-u.s.-2012/tables/5tabledatadec.pdf>

การกระทำลามกและข่มเหงต่อศีลธรรม ซึ่งรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่กับผู้เยาว์ที่มีอายุ 13, 14 หรือ 15 ปี บทลงโทษ คือ จำคุกขั้นต่ำ 7 ปี 6 เดือนและ สูงสุด 15 ปี

การกระทำลามกและประพฤติดิสศีลธรรม รวมถึงการสัมผัสซึ่งต่อไปในทางความต้องการทางเพศระหว่างผู้ใหญ่กับผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี (หรือโดยการที่ผู้ใหญ่ชักจูงเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปี ให้มีส่วนร่วมในการสัมผัสที่ต่อไปในทางความต้องการทางเพศ) สำหรับจำเลยที่อายุ 18 ปี หรือมากกว่าบทลงโทษ คือ จำคุกขั้นต่ำคือ 2 ปี 4 เดือน และ สูงสุด 15 ปี อย่างไรก็ตามโทษต่ำสุดอาจรวมถึงการคุมความประพฤติโดยไม่จำคุก ถ้าจำเลยถูกตัดสินว่าการกระทำเกิดจากการชักจูง โดยไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศเกิดขึ้นจริง

กรณีที่จำเลยมีอายุน้อยกว่า 18 ปี ขณะที่กระทำความผิดอาชญากรรม บทลงโทษ คือ จำคุก 2 ปี 6 เดือน โดยโทษสูงสุดคือจำคุก 5 ปี และโทษต่ำสุดอาจรวมถึงการคุมความประพฤติโดยไม่จำคุก ถ้าจำเลยถูกตัดสินว่าการกระทำเกิดจากการชักจูง โดยไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศเกิดขึ้นจริง

ทั้งนี้ระดับโทษจำคุกตามกฎหมายรัฐฟลอริดา (The Florida Statutes) ได้กำหนดไว้ 4 ระดับ ตามมาตรา 775.082 คือ

1. สำหรับความผิดทางอาญาที่มีโทษถึงชีวิต ระยะเวลาของโทษจำคุก คือ ตลอดชีวิต
2. สำหรับความผิดทางอาญาระดับที่ 1 ระยะเวลาของโทษจำคุก คือ 30 ปี
3. สำหรับความผิดทางอาญาระดับที่ 2 ระยะเวลาของโทษจำคุก คือ 15 ปี และ
4. สำหรับความผิดทางอาญาระดับที่ 3 ระยะเวลาของโทษจำคุก คือ 5 ปี

ตารางที่ 3.4 ระดับโทษจำคุกตามกฎหมายรัฐฟลอริดา

Felony Degree	Year in Prison
Life Felony	Up to Life
1 st	Up to 30
2 nd	Up to 15
3 rd	Up to 5

ที่มา : Florida Department of Corrections¹⁶

¹⁶ Florida Department of Corrections. Retrieved October 10, from http://www.dc.state.fl.us/pub/sg_annual/0001/intro.html

3.2.3 การบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศโดยใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ

ในปี 1997 สถานนิติบัญญัติได้ตรากฎหมาย เรื่องการใช้ยา เพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ ในบท 97-183 ของกฎหมายรัฐฟลอริดา โดยมีข้อบังคับที่ศาลจะเป็นผู้สั่งให้มีการใช้ยาในทุกสัปดาห์ เพื่อลดฮอร์โมนที่ก่อให้เกิดความต้องการทางเพศ อันเป็นปัจจัยสำคัญในที่ทำให้ผู้กระทำความผิด กระทำความผิดซ้ำเมื่อถูกปล่อยตัวออกไปจากคุก¹⁷

กฎหมายใหม่รัฐฟลอริดาอนุญาตให้ผู้พิพากษาผู้พิจารณาคดีตัดสินให้จำเลยได้รับการ บำบัดโดยการได้รับยา Medroxyprogesterone Acetate เพื่อลดความต้องการทางเพศได้ ทั้งนี้ การพิจารณาคดีของศาลจำเป็นต้องมีการกำหนด คำจำกัดความของคำว่า การบริหารยา Medroxyprogesterone Acetate ซึ่งการบริหารยา Medroxyprogesterone Acetate ขึ้นอยู่กับการที่ศาล จะแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ เพื่อให้วินิจฉัยว่าจำเลยมีความเหมาะสมที่จะต้องได้รับยาเป็น ประจำทุกสัปดาห์เพราะการใช้ยา Medroxyprogesterone Acetate เป็นระยะเวลาติดต่อกัน ไม่ จำเป็นต้องใช้หากไม่มีข้อบ่งชี้ทางการแพทย์¹⁸

พระราชบัญญัติของรัฐฟลอริดาว่าด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ (Florida's Chemical Castration Statute) อนุญาตให้ผู้กระทำความผิดทางเพศมีโอกาสที่จะเลือกวิธีการทำหมัน ทางกายภาพ (Physical Castration) แต่ผู้กระทำความผิดส่วนมากมักไม่นิยมเลือกวิธีการนี้ถึงแม้ หลายประเทศในทวีปยุโรปนิยมการใช้วิธีการดังกล่าว แต่ในศตวรรษที่ผ่านมาวิธีนี้ก็ไม่ใช่ที่ ยอมรับมากนัก ในสหรัฐอเมริกา ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ปฏิเสธเพราะเห็นว่าเป็นวิธีการที่มีขั้นตอนที่ ส่งผลต่อมนุษยธรรม (Humanitarian) และ กระทบต่อเสรีภาพขั้นพื้นฐานของพลเมือง (Civil Liberties Grounds) กล่าวคือถือว่าเป็นเรื่องวิธีการวิถดลาร

รายละเอียดและขั้นตอนการบำบัดด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศได้บัญญัติไว้ ในพระราชบัญญัติของรัฐฟลอริดาหรือ The Florida Statutes มาตรา 794.0235¹⁹ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

¹⁷ From Florida's 1997 Chemical Castration Law: a return to the dark ages (p. 117).

¹⁸ From Florida's 1997 Chemical Castration Law: a return to the dark ages (pp. 120-121).

¹⁹ The Florida Statutes Section 794.0235 Administration of medroxyprogesterone acetate (MPA) to persons convicted of sexual battery.—

1) โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายอื่นใด ศาล:²⁰

(a) อาจพิพากษาให้จำเลยได้รับการรักษาโดย Medroxyprogesterone Acetate ตามตารางที่กำหนดโดยการควบคุมของกรมราชทัณฑ์ ถ้าจำเลยได้รับการพิสูจน์ว่ามีความผิดฐานทำร้ายร่างกายทางเพศ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 794.011.

Florida Statutes Section 794.011. การล่วงละเมิดทางเพศ

(1) ดังที่ใช้ในหมวดนี้:

(a) “ความยินยอม” หมายความว่า ความยินยอมโดยสมัครใจ แต่ไม่รวมถึงการบีบบังคับให้ยอมจำนน “ความยินยอม” มิได้ถือหรือตีความว่า ผู้เสียหายมีความอ่อนแอโดยไม่สามารถขัดขืนต่อผู้กระทำความผิด

(b) “ความบกพร่องทางจิตใจ” หมายความว่า โรคจิตหรือความบกพร่องทางจิตที่ทำให้ผู้นั้นขาดความสามารถในการประเมินลักษณะของการกระทำของตนอย่างชั่วครู่หรืออย่างถาวร

(c) “ไร้ความสามารถทางจิตใจ” หมายความว่า การไม่สามารถประเมินตัวเองหรือควบคุมการกระทำของตนเอง เนื่องจากได้รับสารเสพติด ขาดระดับความรู้สึกหรือของมีนเมา ซึ่งเป็นการได้รับโดยไม่ได้ยินยอม หรือเนื่องจากการกระทำอื่นใดที่ได้กระทำไปโดยปราศจากความยินยอม

(d) “ผู้กระทำความผิด” หมายความว่า ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับเพศอันเป็นการฝ่าฝืนบทกฎหมายในหมวดนี้

²⁰ (1) Notwithstanding any other law, the court:

(a) May sentence a defendant to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA), according to a schedule of administration monitored by the Department of Corrections, if the defendant is convicted of sexual battery as described in s. 794.011.

(b) Shall sentence a defendant to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA), according to a schedule of administration monitored by the Department of Corrections, if the defendant is convicted of sexual battery as described in s. 794.011 and the defendant has a prior conviction of sexual battery under s. 794.011.

If the court sentences a defendant to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA), the penalty may not be imposed in lieu of, or reduce, any other penalty prescribed under s. 794.011. However, in lieu of treatment with medroxyprogesterone acetate (MPA), the court may order the defendant to undergo physical castration upon written motion by the defendant providing the defendant’s intelligent, knowing, and voluntary consent to physical castration as an alternative penalty.

(e) “พึงพาทางร่างกายไม่ได้” หมายความว่า หมดสติ นอนหลับ หรือเหตุอื่นใดทางร่างกายที่ทำให้ไม่สามารถรู้สึกตัวได้

(f) การแก้แค้น รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะ การทำให้กลัวว่าจะทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายในภายหลัง การลักพาตัว การหน่วงเหนี่ยวกักขังหรือการขู่กรรโชก

(g) “เป็นอันตรายแก่กายอย่างสาหัส” หมายความว่า ได้รับบาดเจ็บทางร่างกายอย่างมาก การทุพพลภาพถาวรหรือการเสียโฉมติดตัว

(h) “การล่วงละเมิดทางเพศ” หมายความว่า การล่วงล้ำทางปาก ทวารหนัก หรืออวัยวะเพศหญิงหรือทั้งหมด โดยอวัยวะเพศของผู้นั้นหรือการล่วงล้ำทางปาก ทวารหนัก หรืออวัยวะเพศหญิง โดยวัตถุอย่างใด ๆ ทั้งนี้การล่วงละเมิดทางเพศไม่ได้รวมถึงการกระทำเพื่อวัตถุประสงค์ทางการแพทย์

(i) “ผู้เสียหาย” หมายความว่า ผู้ซึ่งเป็นผู้ถูกระทำความผิดทางเพศ

(j) “ไร้ความสามารถทางร่างกาย” หมายความว่า ความบกพร่องหรือความพิการทางร่างกาย โดยไม่สามารถต้านทานหรือหลีกเลี่ยง

(2) (a) ผู้ที่อายุ 18 ปี หรือมากกว่า ซึ่งกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศหรือพยายามกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี ทำให้ได้รับบาดเจ็บต่ออวัยวะเพศเป็นการกระทำความผิดร้ายแรง ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 และ 921.141

(b) ผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศหรือพยายามกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี จนได้รับบาดเจ็บต่ออวัยวะเพศเป็นการกระทำความผิดร้ายแรง ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือ มาตรา 794.0115

(3) ผู้กระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้ใดที่มีอายุ 12 ปี หรือมากกว่า โดยปราศจากความยินยอมของผู้นั้นและในการกระทำความผิดดังกล่าวใช้หรือขู่จะใช้อาวุธที่อาจทำให้ถึงตาย หรือใช้การบังคับทางร่างกายอันเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายสาหัส เป็นการกระทำความผิดต่อชีวิตอย่างร้ายแรง ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115

(4) (a) ผู้ใดอายุ 18 ปี หรือมากกว่า กระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้ที่มีอายุ 12 ปี หรือมากกว่าแต่ไม่เกิน 18 ปี โดยปราศจากความยินยอมของผู้นั้นภายใต้กรณีใด ๆ ตามที่กำหนดในวรรค (e) เป็นการกระทำความผิดอย่างร้ายแรง ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้แต่ไม่ถึงตลอดชีวิตหรือตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115

(b) ผู้ใดอายุ 18 ปี หรือมากกว่า ซึ่งกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้มีอายุ 18 ปีหรือมากกว่า โดยปราศจากความยินยอมของผู้นั้น ภายใต้กรณีใด ๆ ตามที่กำหนดในวรรค (e) เป็นการกระทำความผิดร้ายแรงระดับแรก ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้แต่ไม่ถึงตลอดชีวิต ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115

(c) ผู้ใดอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้มีอายุ 12 ปี หรือมากกว่า โดยปราศจากความยินยอมของผู้นั้น ภายใต้กรณีใด ๆ ตามที่กำหนดในวรรค (e) เป็นกระทำความผิดอย่างร้ายแรงระดับแรก ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115

(d) ผู้กระทำความผิดร้ายแรงระดับแรก ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้แต่ไม่ถึงตลอดชีวิตหรือตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115 ถ้าผู้นั้นกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้มีอายุ 12 ปี หรือมากกว่า โดยปราศจากความยินยอมของผู้นั้น ภายใต้กรณีใด ๆ ตามที่กำหนดในวรรค (e) และผู้กระทำความผิดนั้นเคยได้รับการพิพากษาแล้วว่ากระทำความผิดมาก่อน และเป็นการฝ่าฝืน

1. การกระทำอันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา 787.01(2) หรือมาตรา 787.02(2) เมื่อการฝ่าฝืนนั้นเกี่ยวข้องกับผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์และจำเลยกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เยาว์ภายใต้หมวดนี้หรือกฎหมายอนาจาร มาตรา 800.04 หรือมาตรา 847.0135(5);

2. มาตรา 787.01(3) (a) 2 หรือ 3

3. มาตรา 787.02(3)(a) 2 หรือ 3

4. มาตรา 800.04

5. มาตรา 825.1025

6. มาตรา 847.0135(5); หรือ

7. หมวดนี้ ไม่รวมถึง อนุมาตรา (10) ของมาตรานี้

(e) เหตุการณ์ต่อไปนี้ให้ใช้วรรค (a)-(d)

1. ผู้เสียหายไม่รู้สีกตัวพอที่จะต่อสู้

2. ผู้กระทำความผิดบังคับผู้เสียหายเพื่อสอดใส่อวัยวะเพศ โดยข่มขู่ทำให้กลัวว่าจะใช้กำลังบังคับหรือใช้ความรุนแรงที่จะทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บทางร่างกายทำให้เกิดอันตรายสาหัส และผู้เสียหายเชื่ออย่างมีเหตุผลว่า ผู้กระทำความผิดสามารถที่จะทำได้

3. ผู้กระทำความผิดบังคับผู้เสียหายเพื่อที่จะสอดใส่อวัยวะเพศ โดยข่มขู่ทำให้กลัวว่าจะทำอันตรายผู้เสียหาย หรือต่อผู้ใด และผู้เสียหายเชื่ออย่างมีเหตุผลว่า ในภายภาคหน้าผู้กระทำความผิดจะทำการข่มขู่

4. ผู้กระทำความผิดให้ หรือ ให้ผู้อื่นให้ยาเสพติด ข้าราชการหรือผู้อื่นใดที่ทำให้เกิดการมีเงินมาอย่างใด ๆ ที่ส่งผลให้ผู้เสียหายไร้ความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจโดยปราศจากการรับรู้หรือความยินยอมของผู้เสียหาย

5. ผู้เสียหายมีความบกพร่องทางจิตใจ และผู้กระทำความผิดรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ถึงข้อเท็จจริงนี้

6. ผู้เสียหายเป็นผู้ไร้ความสามารถ

7. ผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมาย เจ้าพนักงานราชทัณฑ์หรือเจ้าพนักงานคุมประพฤติ ตามคำนิยามในมาตรา 943.10 (1), (2), (3), (6), (7), (8) หรือ (9) ซึ่งได้รับการรับรองตามมาตรา 943.1395 หรือเป็นเจ้าพนักงานที่ถูกเลือกให้ได้รับการรับรองโดยมาตรา 943.253 หรือเป็นบุคคลอื่นใดที่มีตำแหน่งในการควบคุมหรือมีอำนาจคุมประพฤติ ควบคุมทางสังคม ควบคุมการปล่อยตัว การกักกัน การดูแล หรือลักษณะอื่นที่คล้ายคลึงกันและเจ้าหน้าที่เจ้าพนักงานหรือผู้ที่ทำหน้าที่ดังกล่าวทำให้เหยื่อเชื่ออย่างมีเหตุผลว่า ผู้กระทำความผิดมีตำแหน่งในการควบคุมหรือมีอำนาจในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของรัฐบาล

(5) (a) ผู้ใดอายุ 18 ปี หรือมากกว่า ซึ่งกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้มีอายุ 12 ปี หรือมากกว่า แต่ไม่เกิน 18 ปี โดยผู้เสียหายมิได้ยินยอม และในการกระทำความผิดมิได้ใช้กำลังบังคับทางร่างกายหรือความรุนแรงอันทำให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสทางร่างกาย กระทำความผิดอย่างร้ายแรงในระดับแรก ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115

(b) ผู้ใดอายุ 18 ปี หรือมากกว่า ซึ่งกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้มีอายุ 18 ปีหรือมากกว่า โดยผู้เสียหายมิได้ยินยอมและในการกระทำความผิดมิได้ใช้กำลังบังคับทางร่างกายหรือความรุนแรงอันทำให้ผู้เสียหายเกิดอันตรายสาหัส เป็นกระทำความผิดอย่างร้ายแรงในระดับสอง ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115

(c) ผู้ใดอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้มีอายุ 12 ปีหรือมากกว่า โดยผู้เสียหายมิได้ยินยอม และในการกระทำความผิดมิได้ใช้กำลังบังคับทางร่างกายหรือความรุนแรงอันทำให้เกิดอันตรายสาหัส เป็นการกระทำความผิดอย่างร้ายแรงในระดับสอง ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115

(d) ผู้ซึ่งกระทำความผิดอย่างร้ายแรงระดับแรก ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 มาตรา 775.084 หรือมาตรา 794.0115 ถ้าผู้นั้นกระทำความผิด

ฐานล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้มีอายุ 12 ปี หรือมากกว่า โดยผู้เสียหายมิได้ยินยอมและในการกระทำ ความผิดมิได้ใช้กำลังบังคับทางร่างกายหรือความรุนแรงอันทำให้เกิดอันตรายสาหัส และผู้กระทำ ความผิดนั้นเคยได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเคยกระทำความผิดอันเป็นการฝ่าฝืน:

1. การกระทำอันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา 787.01 (2) หรือมาตรา 787.02 (2) เมื่อ การฝ่าฝืนนั้นเกี่ยวข้องกับผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์และจำเลยกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศ ต่อผู้เยาว์ภายใต้หมวดนี้หรือกฎหมายอนาจาร มาตรา 800.04 หรือมาตรา 847.0135(5);

2. มาตรา 787.01(3) (a) 2 หรือ 3

3. มาตรา 787.02(3) (a) 2 หรือ 3

4. มาตรา 800.04

5. มาตรา 825.1025

6. มาตรา 847.0135(5); หรือ

7. หมวดนี้ ไม่รวมถึง อนุมาตรา (10) ของมาตรานี้

(6) (a) ความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรค (5) (a)-(c) ถูกรวมไว้ในความผิดฐาน ล่วงละเมิดทางเพศภายใต้อนุมาตรา (3)

(b) ความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรค (5) (a) ถูกรวมไว้ในฐานความผิดภายใต้ วรรค (4) (a)

(c) ความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรค (5) (b) ถูกรวมไว้ในฐานความผิดภายใต้ วรรค (4) (b)

(d) ความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรค (5) (c) ถูกรวมไว้ในฐานความผิดภายใต้ วรรค (4) (c)

(e) ความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรค (5) (d) ถูกรวมไว้ในฐานความผิดภายใต้ วรรค (4) (d)

(7) ผู้ที่ถูกพิสูจน์ว่ากระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศภายหลังวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1992 ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทางเวลา (Basic Gain-Time) ภายใต้มาตรา 944.275อนุมาตรานี้

(8) โดยไม่พิจารณาถึงความสมัครใจหรือความยินยอมของผู้เสียหาย จึงไม่เป็นการ ค้ำครองในการดำเนินคดีภายใต้อนุมาตรานี้ ผู้ซึ่งอยู่ในครอบครัวหรือมีอำนาจปกครองโดยชอบ ธรรมต่อผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และผู้ซึ่ง:

(a) เข้าร่วมการกระทำที่เข้าข่ายล่วงละเมิดทางเพศภายใต้วรรค (1) (b) เป็นกระทำ ความผิดอย่างร้ายแรงในระดับที่สาม ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 หรือมาตรา 775.084

(b) มีส่วนในการกระทำความผิดต่อผู้ใดในขณะที่ผู้นั้นมีอายุ 12 ปี หรือมากกว่า แต่น้อยกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นการกระทำที่ครอบคลุมความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศภายใต้วรรค (1) (h) เป็น กระทำความผิดอย่างร้ายแรงในระดับที่สาม ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ แต่ไม่ถึงตลอดชีวิต หรือตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 หรือมาตรา 775.084

(c) มีส่วนในการกระทำความผิดต่อผู้ใดในขณะที่ผู้นั้นมีอายุต่ำกว่า 12 ปี ซึ่งครอบคลุมความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศภายใต้วรรค (1) (h) หรือพยายามที่จะกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศจนทำให้อวัยวะเพศของผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ ผู้นั้นกระทำความผิดอย่างร้ายแรงต่อชีวิตหรืออย่างหนักในระดับที่สาม ต้องระวางโทษตามอนุมาตรา (2)

(9) การดำเนินคดีภายใต้วรรค (4) (a) วรรค (4) (b) วรรค (4) (c) หรือวรรค (4) (d) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความผิดอันได้กระทำลงภายใต้กรณีใด ตามที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (4) (e) 7 การนิ่งเฉยของผู้เสียหายต่อเจ้าพนักงาน ไม่ถือเป็นการให้ความยินยอม

(10) ถูกกล่าวหาตามที่ระบุไว้ในอนุวรรค (4) (e) 7 หรือเจ้าพนักงาน หรือลูกจ้างของรัฐบาลว่าฝ่าฝืนความในวรรควรรค (4) (a) วรรค (4) (b) วรรค (4) (c) หรือวรรค (4) (d) เป็นการกระทำความผิดร้ายแรงในระดับที่สาม ต้องระวางโทษในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 หรือมาตรา 775.084

(b) ต้องพิพากษาให้จำเลยได้รับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate ตามตารางการจัดการที่ควบคุมโดยกรมราชทัณฑ์ ถ้าจำเลยได้รับการพิสูจน์ว่ามีความผิดฐานทำร้ายร่างกายทางเพศ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 794.011 และจำเลยได้รับการพิสูจน์ว่ามีความผิดมาก่อน และเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายทางเพศ ภายใต้มาตรา 794.011 ถ้าศาลพิพากษาให้จำเลยได้รับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate อาจไม่มีการกำหนดโทษ หรือ ได้รับการลดโทษตามที่กำหนดไว้ตามมาตรา 794.011 อย่างไรก็ตามการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยเข้ารับการบำบัด (วิธีกติ) เมื่อจำเลยมีค่าแลลงเป็นลายลักษณ์แสดงให้เห็นว่าจำเลยความทราบ เข้าใจ และยินยอมด้วยความสมัครใจที่จะทำวิธีดังกล่าว อันเป็นบทบังคับโทษทางเลือก

(2) (a) คำสั่งศาล ที่กำหนดให้เข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยา Medroxyprogesterone Acetate ภายใต้อนุมาตรา (1) นั้น จะมีได้เมื่อศาลได้รับความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ว่า จำเลยเป็นผู้มีความเหมาะสมกับการรักษา และการพิจารณาดังกล่าวจะต้องทำภายในระยะเวลา 60 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงถึงระยะเวลาสูงสุดในการจำคุกที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 775.082 ทั้งนี้ คำสั่งของศาลที่กำหนดให้มีการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate จะต้องระบุระยะเวลาของการรักษาเป็นจำนวนปีให้ชัดเจน

(b) กรณีที่มีคำพิพากษาเกี่ยวกับระยะเวลาที่ถูกจำคุก พร้อมกับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate จะต้องเริ่มต้นไม่ช้ากว่าหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่จะจำเลยจะออกจากเรือนจำหรือที่คุมขังอื่น²¹

(3) กรมราชทัณฑ์ จะเป็นหน่วยงานที่จัดหาบริการที่จำเป็นในการเข้ารับการรักษาดด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate ทั้งนี้มาตรานี้มิได้ตีความให้มีการรักษาต่อเนื่องด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate ถ้าการรักษาไม่ได้ผลทางการแพทย์²²

(4) ตามที่ระบุในมาตรานี้ คำว่า “ก่อนการลงโทษ” (Prior Conviction) หมายความว่า การลงโทษตามคำพิพากษาที่มีการกำหนดไว้ต่างหากก่อนที่จะมีการกำหนดโทษสำหรับการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น และสำหรับคำพิพากษาที่กำหนดไว้ต่างหากจากการกำหนดโทษอื่น ๆ ที่จะต้องนับโทษรวมก่อนการลงโทษ ตามมาตรานี้²³

(5) ถ้าจำเลยที่ศาลกำหนดให้เข้ารับการรักษาดด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate ไม่ทำ หรือ ปฏิเสธที่จะ:

(a) ปรากฏตัวตามที่กรมราชทัณฑ์กำหนด อันมีวัตถุประสงค์เพื่อการรักษา

(b) ยอมรับการรักษาดด้วยยา Medroxyprogesterone Acetate จำเลยมีความความผิด

²¹ (2) (a) An order of the court sentencing a defendant to medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment under subsection (1), shall be contingent upon a determination by a court appointed medical expert, that the defendant is an appropriate candidate for treatment. Such determination is to be made not later than 60 days from the imposition of sentence. Notwithstanding the statutory maximum periods of incarceration as provided in s. 775.082, an order of the court sentencing a defendant to medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment shall specify the duration of treatment for a specific term of years, or in the discretion of the court, up to the life of the defendant.

(b) In all cases involving defendants sentenced to a period of incarceration, the administration of treatment with medroxyprogesterone acetate (MPA) shall commence not later than one week prior to the defendant's release from prison or other institution.

²² (3) The Department of Corrections shall provide the services necessary to administer medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment. Nothing contained in this section shall be construed to require the continued administration of medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment when it is not medically appropriate.

²³ (4) As used in this section, the term “prior conviction” means a conviction for which sentence was imposed separately prior to the imposition of the sentence for the current offense and which was sentenced separately from any other conviction that is to be counted as a prior conviction under this section.

อาญา ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 หรือ มาตรา 775.084²⁴

3.3 ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

3.3.1 ข้อมูลและสถิติเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

สถิติอาชญากรรมในเมืองหลวงของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี หรือ เมืองโซล ในปี 2013 พบว่าสถิติของการข่มขืนกระทำชำเราและการรุกรานทางเพศ พบมากในเขต Gwanak อันเป็นสถานที่ที่ผู้หญิงอาศัยอยู่คนเดียวจำนวนมาก

สำนักงานตำรวจประจำเมืองโซลได้เปิดเผยรายงานการเกิดอาชญากรรม 7 ประเภท ซึ่งประกอบไปด้วย การฆาตกรรม การลักทรัพย์ การโจรกรรม การข่มขืนกระทำชำเรา การรุกรานทางเพศ การรุกรานทางเพศโดยใช้ความรุนแรง การลอบวางเพลิง และปัญหายาเสพติดใน 25 เขตของเมืองโซล ระหว่างเดือนมกราคม ถึง กันยายน ค.ศ. 2013 พบว่ามีคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและการรุกรานทางเพศ เกิดขึ้นถึง 293 คดี ในเขต Gwanak

เจ้าพนักงานตำรวจเมืองโซลรายงานสาเหตุที่เขต Gwanak มีอัตราการกระทำความผิดทางเพศสูงว่า เนื่องมาจากครึ่งหนึ่งของผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตดังกล่าวเป็นผู้หญิงและอาศัยอยู่เพียงลำพัง และจากรายงานยังพบว่าในเขต Yeongdeungpo ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมือง พบว่ามีการทำร้ายร่างกายทางเพศถึง 2,583 คดี ซึ่งเป็นเขตที่มีคดีสูงสุดในเมืองโซล ในเขตดังกล่าว เป็นเขตของผู้มีรายได้น้อย ประกอบกับเป็นที่อยู่อาศัยของชาวต่างชาติ ศาสตราจารย์ Kwak Dae-gyung อาจารย์ประจำโรงเรียนตำรวจให้ความเห็นว่า ในเขตดังกล่าว “มีชาวต่างชาติอาศัยอยู่จำนวนมากและชาวต่างชาติไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับคนเกาหลีได้ อีกทั้งประชากรบริเวณดังกล่าวเป็นผู้มีรายได้น้อย ซึ่งเป็นปัญหาในแง่ของทางด้านการเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ซึ่งนำไปสู่การก่ออาชญากรรม”

²⁴ (5) If a defendant whom the court has sentenced to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA) fails or refuses to:

(a) Appear as required by the Department of Corrections for purposes of administering the medroxyprogesterone acetate (MPA); or

(b) Allow the administration of medroxyprogesterone acetate (MPA),

the defendant is guilty of a felony of the second degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, or s. 775.084.

3.3.2 การลงโทษในความผิดทั่วไปฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีกฎหมายอาญาเป็นเรื่องซับซ้อน เพราะมีกฎหมายหลายบทที่แตกต่างกันเข้ามาอยู่ร่วมกัน แต่อย่างไรก็ดีกฎหมายว่าด้วยการข่มขืนกระทำชำเราอาจถือเป็นตัวอย่างที่ดีได้

การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 297 กำหนดบทลงโทษไว้ว่าผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจะต้องถูกจำคุกเป็นระยะเวลาที่แน่นอนอย่างน้อย 3 ปี และถ้าเป็นการพยายามกระทำความผิดก็ยังคงต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 300 และในส่วนผู้ที่กระทำความผิดจนคิดเป็นนิสัย (Habitual Offenders) จะต้องถูกลงโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 305

การที่จะพิจารณาว่าการกระทำเช่นไรถึงจะเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราต้องประกอบไปด้วย

1. มีการร่วมเพศกับผู้อื่น
2. มีการใช้ความรุนแรงหรือมีการข่มขู่
3. มี “เจตนา” ที่จะข่มขืนกระทำชำเรา

อาชญากรรมประเภทนี้จำเป็นที่จะต้องประกอบไปด้วย “การใช้ความรุนแรงหรือการข่มขู่” เพื่อให้ได้ร่วมเพศโดยที่ผู้เสียหายไม่ให้ความยินยอม โดยจุดประสงค์ของอาชญากรรมประเภทนี้ “การใช้ความรุนแรงหรือการข่มขู่” จะทำโดยเหื่อไม่สามารถต่อต้านได้ ซึ่งการกระทำประเภทนี้เป็นความผิดสำเร็จตามกฎหมายที่เรียกว่า “การพยายามข่มขืนกระทำชำเรา”

อาชญากรรมประเภทข่มขืนกระทำชำเราจะเป็นความผิดสำเร็จต่อเมื่อผู้กระทำความผิดมีเพศสัมพันธ์กับเหยื่อในที่นี้หมายถึงมีการรูกล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศหญิงโดยอวัยวะเพศชาย ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 297 บังคับใช้กับการข่มขืนกรณีที่เหยื่ออายุไม่น้อยกว่า 19 ปี ส่วนเหยื่อที่มีอายุระหว่าง 13 ปี และ 18 ปี จะอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติปกป้องเด็กและเยาวชนจากการถูกรุกรานทางเพศ (The Act on the Protection of Children and Juveniles from Sexual Abuse) ในขณะเดียวกัน ถ้าเหยื่ออายุต่ำกว่า 13 ปี จะอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติว่าด้วยการลงโทษเป็นกรณีพิเศษ (The Act on Special Cases Concerning the Punishment) ตามกฎหมายเหล่านี้ผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราผู้เยาว์อาจต้องถูกจำคุกตลอดชีวิต

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลียังแบ่งการข่มขืนกระทำชำเราเป็นอีกประเภทหนึ่งซึ่งก็คือการกระทำที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเราหรือ Like-Rape ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 297 บทลงโทษสำหรับการกระทำที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเรา คือ การที่จะต้องถูกลงโทษจำคุกเป็นระยะเวลาที่แน่นอนไม่น้อยกว่าสองปี ตามมาตรา 300

การที่จะพิจารณาว่าการกระทำเช่นไรถึงจะเป็นความผิดสำหรับการกระทำที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเรา ต้องประกอบไปด้วย

1. ผู้กระทำความผิดสอดใส่อวัยวะเพศของเขาหรือเธอไปในร่างกายของผู้อื่น (ไม่รวมถึงการสอดใส่อวัยวะเพศกับอวัยวะเพศ) เช่น ปาก หรือ ทวารหนัก หรือใส่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเขาหรือเธอเขาหรือเธอ (ไม่รวมถึงการสอดใส่อวัยวะเพศกับอวัยวะเพศ) เช่น นipple หรือ วัตถุอื่นใดไปในอวัยวะเพศหรือทวารหนัก

2. มีการใช้ความรุนแรงหรือมีการข่มขู่

3. มี “เจตนา” ที่จะกระทำความผิดที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเรา

อาชญากรรมประเภทนี้จำเป็นที่จะต้องประกอบไปด้วย “การใช้ความรุนแรงหรือการข่มขู่” เพื่อทำให้เหยื่ออยู่ภายใต้อำนาจ โดยจุดประสงค์ของอาชญากรรมประเภทนี้ คือ ผู้กระทำความผิดจะทำโดยที่เหยื่อไม่สามารถต่อต้านได้ ซึ่งการกระทำประเภทนี้เป็นความผิดสำเร็จตามที่กฎหมายถือว่าเป็น “ความผิดสำหรับการกระทำที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเรา”

อาชญากรรมประเภทการกระทำความผิดที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเราจะเป็นความผิดสำเร็จเมื่อผู้กระทำความผิดได้กระทำการใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 297 โดยเฉพาะในที่นี้หมายถึงการเอาอวัยวะเพศสอดใส่ไปในช่องปากหรือทวารหนักของเหยื่อ หรือสอดใส่ไปในอวัยวะอื่นใดที่ไม่ใช่อวัยวะเพศ หรือใช้วัตถุอื่นใดสอดใส่ไปในอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของเหยื่อ จึงจะถือว่าความผิดความผิดที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดสำเร็จ

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 297 บังคับใช้กับการกระทำความผิดที่คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเราที่มีต่อเหยื่ออายุไม่ต่ำกว่า 19 ปี หากเหยื่ออยู่ในช่วงอายุระหว่าง 13 ถึง 18 ปี จะอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติปกป้องเด็กและเยาวชนจากการถูกรุกรานทางเพศ (The Act on the Protection of Children and Juveniles from Sexual Abuse) ในขณะเดียวกัน หากเหยื่ออายุต่ำกว่า 13 ปี จะอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยการลงโทษเป็นกรณีพิเศษ (The Act on Special Cases Concerning the Punishment) ตามกฎหมายเหล่านี้ ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกลงโทษรุนแรงมากขึ้น หากเหยื่อเป็นผู้เยาว์ ผู้กระทำความผิดทางเพศอาจจะต้องถูกควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หรือ ถูกส่งไปลงโทษด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อลดฮอร์โมนเพศ

อาชญากรรมประเภทเสมือนการข่มขืนกระทำชำเรา (Quasi-Rape) ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 299 โทษของอาชญากรรมประเภทเสมือนการข่มขืน คือ จำคุกเป็นระยะเวลาที่แน่นอนอย่างน้อยสามปี และ ผู้ที่พยายามจะก่ออาชญากรรมประเภทนี้ยังมีโทษอีกตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 300 อีกด้วย กรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิสย อาจต้องถูกลงโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 305

การที่จะพิจารณาว่าการกระทำเช่นไรถึงจะเป็นอาชญากรรมประเภทเสมือนการข่มขืนกระทำชำเรา

1. มีการร่วมเพศกับผู้อื่น
2. กระทำขณะที่เหยื่อหมดสติหรือการไร้ความสามารถที่จะต่อต้าน
3. มี “เจตนา” ที่จะกระทำอาชญากรรมประเภทเสมือนการข่มขืนกระทำชำเรา

อาชญากรรมประเภทนี้จำเป็นที่จะต้องประกอบไปด้วย “การกระทำขณะที่เหยื่อหมดสติหรือการไร้ความสามารถที่จะต่อต้าน” เพื่อต้องการจะมีเพศสัมพันธ์ สำหรับวัตถุประสงค์ของอาชญากรรมประเภทนี้ คือการที่เหยื่อ “หมดสติ” รวมถึงหมดสติประเภท นอนหลับสนิทหรือมึนเมา ส่วน “ไร้ความสามารถที่จะต่อต้าน” ซึ่งหมายถึง สถานการณ์ใด ๆ ที่เหยื่อไม่สามารถที่จะต่อต้านเนื่องจากปัจจัยทางร่างกายหรือจิตใจ

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 299 นำไปใช้กับการกระทำอาชญากรรมประเภทเสมือนการข่มขืนกระทำชำเราที่มีเหยื่ออายุไม่ต่ำกว่า 19 ปี หากเหยื่ออยู่ในช่วงอายุระหว่าง 13 ถึง 18 ปี จะอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติปกป้องเด็กและเยาวชนจากการถูกรูกรานทางเพศ (The Act on the Protection of Children and Juveniles from Sexual Abuse) ในขณะเดียวกัน หากเหยื่ออายุต่ำกว่า 13 ปี จะอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยการลงโทษเป็นกรณีพิเศษ (The Act on Special Cases Concerning the Punishment) ตามกฎหมายเหล่านี้ ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกลงโทษที่รุนแรงมากขึ้นหากเหยื่อเป็นผู้เยาว์

เมื่อมีการกระทำอาชญากรรมประเภทเสมือนการข่มขืนกระทำชำเราโดยมีการใช้อาวุธหรือวัตถุอันตราย หรือ กระทำร่วมกันกับผู้อื่นจะอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยการลงโทษเป็นกรณีพิเศษ (The Act on Special Cases Concerning the Punishment) ถ้ากลายเป็นอาชญากรรมที่รุนแรงขึ้น หรือ “Aggravated Quasi-Rape” ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกจำคุกตลอดชีวิตและตามกฎหมายเหล่านี้ ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกลงโทษที่รุนแรงมากขึ้น โดยผู้กระทำความผิดทางเพศอาจจะต้องถูกควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หรือ ถูกส่งไปบำบัดด้วยการใช้ยาลดฮอร์โมน

ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย (รวมถึงผู้ชายกับผู้ชาย ผู้หญิงกับผู้หญิง) ถ้ากระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจะต้องได้รับโทษทางอาญาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำอนาจาร (Indecent Act by Compulsion) โดยบังคับอยู่แล้วเพียงแค่ผู้หญิงหรือผู้ที่ผ่าตัดแปลงเพศอาจจะตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมได้ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ กล่าวคือ ไม่ว่าชายหรือหญิงก็สามารถตกเป็นเหยื่อฐานข่มขืนกระทำชำเราได้ตามกฎหมายใหม่

ภายใต้กฎหมายว่าด้วยการข่มขืนกระทำชำเราของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี การใช้ความรุนแรงเพื่อต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก จะเป็นอาชญากรรมประเภทการกระทำที่

คล้ายกับการข่มขืนกระทำชำเรา ไม่ใช่การข่มขืนกระทำชำเรา (“Like-Rape,” not “Rape”) ดังนั้นการใช้ความรุนแรงเพื่อที่จะมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก โทษจะน้อยกว่าการใช้ความรุนแรงเพื่อที่จะมีเพศสัมพันธ์

3.3.3 การบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศโดยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ

เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2011 ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศแรกในทวีปเอเชียที่ได้นำวิธีการบำบัดผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศมาปรับใช้กับผู้กระทำความผิดที่ได้กระทำความผิดต่อผู้เยาว์ ที่มีอายุไม่เกิน 16 ปี

ทั้งนี้วิธีการใช้ยาเป็นวิธีการที่ถูกเรียกร้องอย่างมาก ที่จะให้มีขึ้นเพื่อใช้ในการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ อันเป็นผลพวงที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมรุนแรงต่อเหยื่อที่เป็น ผู้หญิงและเด็ก²⁵

โดยประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ได้ประกาศใช้กฎหมายออกมาเป็นพระราชบัญญัติเฉพาะ ชื่อพระราชบัญญัติการรักษาโดยการใช้ยากับผู้กระทำความผิดทางเพศ หรือ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses ซึ่งบัญญัติไว้ทั้งสิ้นจำนวน 35 มาตรา ดังนี้

มาตรา 1 (วัตถุประสงค์)

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ คือ เพื่อป้องกันการกระทำอาชญากรรมทางเพศซ้ำ โดยการนำการรักษาด้วยวิธีการใช้ยามาปรับใช้กับผู้ป่วยที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviant Patients) ที่มีประวัติว่าได้เคยกระทำความผิดทางเพศและเป็นผู้ที่ถูกศาลพิพากษาแล้วว่าได้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเพศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับสู่สังคมได้²⁶

มาตรา 2 (คำที่ใช้ในพระราชบัญญัตินี้)

“ผู้ที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ” (Sexual Deviants) หมายถึง ผู้ที่อยู่ในความหมายของมาตรา 2(1) 3 ตามพระราชบัญญัติการรักษาทางการแพทย์และการคุมขัง (The Medical Treatment and Custody Act) และผู้ที่ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้เนื่องจากความผิดปกติทางเพศ ตามการประเมินทางจิตเวช โดยผู้เชี่ยวชาญ²⁷

“การล่วงละเมิดทางเพศ” (Sexual Assault) หมายถึงอาชญากรรมใด ๆ ที่

(a) กำหนดตาม มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันเด็กและเยาวชนจากการถูกคุกคามทางเพศ (The Act on Protection of Children and Juveniles from Sexual Abuse)

²⁵ From Chemical Castration for sexual offenders: Physicians' Views.

²⁶ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 1.

²⁷ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 2.

(b) กำหนดตาม มาตรา 3 ถึง 13 (การใช้สื่อลามก) และ อาชญากรรม (เฉพาะความผิดอาญาภายใต้มาตรา 3 ถึง 9) ที่กำหนดตาม มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติคดีพิเศษที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษ (The Act on Special Cases concerning the Punishment)

(c) ที่กำหนดตาม มาตรา 297, 298, 299, 300, 301, 301-2, 302, 303, 305, 339 และ มาตรา 340 (3) (เฉพาะการข่มขืนที่กระทำต่อเพศหญิง) ตามประมวลกฎหมายอาญา

(d) อาชญากรรมที่อยู่ภายใต้ (a) ถึง (c) สำหรับการลงโทษที่มีความรุนแรงตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติอื่น

“การรักษาโดยใช้ยาเพื่อควบคุมแรงกระตุ้นทางเพศ” (Pharmacologic Treatment of Sex Impulse) (ในที่นี้จะเรียกว่าการรักษาโดยใช้ยา) หมายถึง การรักษาเพื่อควบคุมแรงกระตุ้นทางเพศหรือ ความปรารถนาทางเพศที่ผิดปกติ ซึ่งจะดำเนินการโดยใช้ยาร่วมกับจิตบำบัด (Psychotherapy) ในผู้ที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศเพื่อให้ความต้องการทางเพศลดลง หรือ อยู่ในระดับปกติ

มาตรา 3 (ข้อกำหนดการรักษาโดยใช้ยา)²⁸

การรักษาโดยใช้ยาจะต้องตรงตามข้อกำหนดต่อไปนี้

1. จะต้องยับยั้ง หรือ ลดแรงกระตุ้นทางเพศ หรือ ลดความต้องการทางเพศที่ผิดปกติ โดยวิธีการที่เป็นที่ยอมรับทางการแพทย์

2. จะต้องไม่เกิดผลข้างเคียงทางกายภาพ

3. จะต้องมีการดำเนินการตามกระบวนการทางการแพทย์ที่เป็นที่ยอมรับ

มาตรา 4 (การขอให้มีการสั่งให้มีการรักษาโดยใช้ยา)

(1) พนักงานอัยการอาจร้องขอต่อศาลให้มีการสั่ง ให้มีการรักษาโดยใช้ยา (ในที่นี้หมายถึง คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ (Medical Treatment Order) กับผู้มีอายุ 19 ปีขึ้นไปที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศโดยการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้อื่น และเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการล่วงละเมิดทางเพศ

(2) พนักงานอัยการจะเป็นผู้มีคำร้องขอให้มีการสั่งให้มีการรักษา ภายหลังจากคำสั่งของผู้ที่จะทำการรักษา (ในที่นี้หมายถึง ผู้รับคำสั่งการรักษาทางการแพทย์ (Recipient of Medical Treatment Order) ได้รับการวินิจฉัยหรือประเมินผลเป็นที่เรียบร้อยแล้วจากผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต

²⁸ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 3.

(3) คำร้องขอให้มีการรักษาทางการแพทย์ ตามวรรค (1) ให้เป็นไปตามช่วงระยะเวลาที่ให้ปากคำต่อศาลอุทธรณ์ที่พิจารณาคดีล่วงละเมิดทางเพศ (ในที่นี้หมายถึง คดีที่ถูกกล่าวหา (Accused Case))

(4) ศาลจะต้องพิจารณาว่ามีความจำเป็นที่จะต้องมีการรักษาทางการแพทย์ โดยพิจารณาจากการสอบสวนในคดีที่ถูกกล่าวหา ทั้งนี้ศาลอาจถามจากพนักงานอัยการเพื่อมีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ได้

(5) ห้ามร้องขอให้มีการรักษาทางการแพทย์ ภายหลังระยะเวลา 15 ปี นับแต่เวลาที่พนักงานอัยการได้ดำเนินการ หรือมีการรักษาทางการแพทย์ขณะถูกคุมขัง โดยสามารถออกคำสั่งได้อิสระโดยไม่ต้องมีคำพิพากษาอันเป็นที่สุด

(6) มีเหตุผลที่จำเป็นสำหรับการวินิจฉัยและการประเมินผล จากผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต ตามวรรค (2) ตามกำหนดในพระราชกฤษฎีกา²⁹

มาตรา 5 (การสอบสวน)

(1) เมื่อเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะมีคำร้องขอให้มีการรักษาทางการแพทย์ พนักงานอัยการอาจมีคำสั่งให้อธิบดีกรมควบคุมความประพฤติ ที่มีเขตอำนาจตามถิ่นที่อยู่ของผู้รับ คำสั่งการรักษาทางการแพทย์ หรือ ตามเขตอำนาจของพนักงานอัยการ ทำการสอบสวนเท่าที่จำเป็น เช่นในเรื่อง แรงจูงใจของการก่ออาชญากรรม ความสัมพันธ์กับเหยื่อ สภาพจิตใจที่อาจก่อให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ ฯลฯ

(2) อธิบดีกรมควบคุมความประพฤติที่ถูกร้องขอตามที่กำหนดไว้ใน (1) มีอำนาจให้เจ้าพนักงานคุมความประพฤติที่ได้รับมอบหมายมีอำนาจสอบสวนแทน

(3) เจ้าพนักงานคุมความประพฤติ ที่ถูกร้องขอตามที่กำหนดไว้ใน (2) จะต้องทำการสอบสวนในเรื่องที่สำคัญทันที ภายใต้อำนาจของพนักงานอัยการ รวมถึงส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการทราบ³⁰

มาตรา 6 (เขตอำนาจในการออกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์)

(1) เขตอำนาจในการออกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะต้องเป็นไปตามเขตอำนาจศาลที่มีการกล่าวหา

(2) การมีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ ต้องอยู่ภายใต้เขตอำนาจของศาลแขวง³¹

²⁹ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 4.

³⁰ Act On Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 5.

³¹ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 6.

มาตรา 7 (เรื่องที่จะระบุไว้ในคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์)

(1) เรื่องต่อไปนี้ต้องระบุไว้ในคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์:

1. ชื่อของผู้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์และรายละเอียดของผู้รับคำสั่งที่สามารถระบุได้

2. ข้อเท็จจริงประกอบเหตุผลของคำสั่ง

3. บทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

4. เรื่องอื่น ๆ ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

(2) เมื่อได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ศาลต้องมีคำสั่งโดยทันที ในกรณีดังกล่าวถ้าคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์มีในเวลาเดียวกันกับที่สำนักงานอัยการสูงสุด มีคำขอเป็นอิสระจากการรักษาทางการแพทย์ในที่คุมขัง ศาลจะต้องพิจารณาไม่ช้าไปกว่า 5 วันก่อนวันพิจารณาคดีครั้งแรก³²

มาตรา 8 (การตัดสิน ฯลฯ คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์)

(1) ถ้าศาลตระหนักดีว่าคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์มีเหตุอันสมควรที่จะใช้ (Reasonable Grounds) สามารถกำหนดระยะเวลาการรักษาได้จนถึง 15 ปี

(2) ผู้ที่ศาลพิพากษาให้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะต้องถูกคุมความประพฤติในขณะที่กำลังรับการรักษาทางการแพทย์ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุมความประพฤติ

(3) ศาลอาจยกเลิกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์

1. เมื่อพบว่าคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ไม่มีเหตุผลอันสมควร

2. เมื่อศาลพิพากษาว่าผู้นั้นไม่ได้มีความผิด (ไม่รวมคดีที่มีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ในการคุมขังที่จะออกด้วยเหตุผลของความวิกลจริต) หรือพ้นผิด หรือ ยกฟ้อง

3. เมื่อศาลกำหนดโทษปรับตามข้อหาที่ถูกกล่าวหา

4. เมื่อศาลระงับโทษคดีที่ถูกกล่าวหาว่า หรือ พักการชำระโทษ

(4) การพิจารณาคดีเกี่ยวกับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะต้องทำในเวลาเดียวกันกับข้อกล่าวหาที่ถูกกล่าวหา

(5) คำพิพากษาที่ให้คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ ต้องระบุข้อเท็จจริงที่ชัดเจน ประกอบกับหลักฐาน และบทบัญญัติที่ใช้บังคับ

(6) คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะได้รับการพิจารณาโดยการชั่งน้ำหนักตามคำพิพากษา

³² Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 7.

(7) การอุทธรณ์ การสละสิทธิ์การอุทธรณ์หรือถอนตัวจากการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา ตามคำพิพากษาตามข้อกล่าวหาที่ถูกกล่าวหา การอุทธรณ์ การสละสิทธิ์ของการอุทธรณ์ หรือถอนตัวจากการอุทธรณ์ ตามคำพิพากษาที่มีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ให้ถือว่ามียอยู่ กรณีนี้ให้มีการใช้กับการขอคืนสิทธิของสิทธิที่จะอุทธรณ์ การขออุทธรณ์ หรือ การอุทธรณ์พิเศษ

(8) พนักงานอัยการ จะเป็นผู้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์และผู้ที่กำหนดไว้ใน มาตรา 230 และ มาตรา 341 ของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาอาจยื่นสละสิทธิ์หรือถอนอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาต่างหากจากคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ กรณีนี้ให้มีการร้องขอการอุทธรณ์ การสละสิทธิ์ของการอุทธรณ์ หรือถอนตัวจากการอุทธรณ์³³

มาตรา 9 (การประเมินผล ฯลฯ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต)

เป็นเรื่องยากที่จะตัดสินว่าผู้ใดจะถูกบังคับใช้คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์หรือเป็นผู้มีความผิดปกติทางเพศตามการวินิจฉัยโรค หรือ การประเมิน ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตตามมาตรา 4 (2) ศาลอาจมีคำสั่งอื่นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตวินิจฉัยโรค หรือ ประเมินผู้นั้น³⁴

มาตรา 10 (ข้อตกลง)

(1) ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะต้องปฏิบัติตามข้อผูกพัน ที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (ไม่รวมถึงอนุวรรค 4) มาตรา 32 (2) ของพระราชบัญญัติคุมความประพฤติ ฯลฯ และข้อผูกพันดังต่อไปนี้ในระหว่างการให้การรักษา:

1. จะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดด้วยวิธีการรักษาทางยา ตามแนวทางของพนักงานคุมประพฤติ

2. ต้องรับการทดสอบระดับฮอร์โมน ตามแนวทางของพนักงานคุมความประพฤติ

3. ต้องเข้าร่วมการบำบัดรักษาทางด้านจิตใจ เช่นความรู้ความเข้าใจด้านพฤติกรรมบำบัดตามทิศทางของพนักงานคุมประพฤติจนกว่าจะเสร็จสิ้น

(2) ประเด็นที่ศาลออกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ ตามมาตรา 8 (1) อาจมีการกำหนดภาระหน้าที่ไว้ในอนุวรรค มาตรา 32 (3) ของพระราชบัญญัติคุมความประพฤติ ฯลฯ

(3) เมื่อศาลคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะต้องอธิบายวัตถุประสงค์ของคำสั่งให้กับผู้ที่ต้องรับคำสั่ง และส่งมอบเอกสารที่ระบุหน้าที่ของตน

(4) เรื่องที่จำเป็นสำหรับการบำบัดทางด้านจิตใจ เช่นความรู้ความเข้าใจในพฤติกรรม

³³ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 8.

³⁴ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 9.

บำบัด กำหนดไว้ในวรรค (1) 3 จะต้องประกาศโดยกฤษฎีกา³⁵

มาตรา 11 (การแจ้งเตือนคำพิพากษา ฯลฯ ของคำสั่งการรักษาทางการแพทย์)

(1) เมื่อศาลออกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ในมาตรา 8 (1) จะมีการส่งสำเนาคำพิพากษาที่ผ่านการรับรอง และเอกสารที่ระบุหน้าที่ของตน ให้หัวหน้าสำนักงานคุมประพฤติ ที่มีเขตอำนาจตามถิ่นที่อยู่ หรือตามภูมิลำเนาของผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ภายใน 3 วัน นับจากวันที่มีคำพิพากษา

(2) เมื่อผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะถูกปล่อยตัว อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หัวหน้าสถานพยาบาลในเรือนจำจะต้องแจ้งให้ อธิบดีกรมควบคุมความประพฤติ ที่มีเขตอำนาจเหนือภูมิลำเนาของเขารับถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวโดยไม่ช้ากว่า 3 เดือนก่อนที่ผู้นั้นจะถูกปล่อยตัว³⁶

มาตรา 12 (ทางด้านสาธารณะ ฯลฯ)

มาตรา 282 และ 283 ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา ให้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลม (*mutatis mutandis*) เฉพาะกรณีของการคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์³⁷

มาตรา 13 (แนวทางในการดำเนินการ)

(1) คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะต้องดำเนินการภายใต้การดูแลของพนักงานอัยการ

(2) แนวทางที่กำหนดขึ้นตาม (1) จะได้รับการดำเนินการกับเอกสารพร้อมด้วยสำเนาคำพิพากษา³⁸

มาตรา 14 (การดำเนินการของคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์)

(1) เมื่อมีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะมีการให้ยาตามแนวทางการวินิจฉัยและตามใบสั่งยาของแพทย์ ร่วมกับการบำบัดทางด้านจิตใจตามพระราชบัญญัติการให้บริการทางการแพทย์ เช่น ความรู้ความเข้าใจถึงพฤติกรรมบำบัด ฯลฯ

(2) พนักงานอัยการ ต้องอธิบายถึงประสิทธิภาพ และผลข้างเคียงในการใช้ยา รวมถึงกระบวนการ ขั้นตอน ความถี่ ฯลฯ ของการใช้ยาแก่ผู้ที่ได้รับคำสั่ง ก่อนที่จะดำเนินการตามคำสั่งการรักษาทางการแพทย์

³⁵ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 10.

³⁶ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 11.

³⁷ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 12.

³⁸ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 13.

(3) ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ที่ได้รับอนุญาตปล่อยตัว เมื่อสิ้นสุดการลงโทษ หรือสิ้นสุดการลงโทษชั่วคราว หรือสิ้นสุดการลงโทษชั่วคราวในที่คุมขังหรือเนื่องมาจากการได้รับการมอบหมายความรับผิดชอบตามแนวทางการรักษาทางการแพทย์ เจ้าพนักงานคุมความประพฤติจะดำเนินการเพื่อการรักษาพยาบาลให้กับผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ภายใน 2 เดือนก่อนที่ผู้นั้นจะถูกปล่อยตัว

(4) การดำเนินการตามคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะถูกระงับในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้

1. ผู้ที่ถูกควบคุมตัวตามหมายจับ ถูกดำเนินการในขณะที่กำลังทำการรักษาอยู่
2. ผู้ที่ถูกจำคุกโดยไม่ต้องใช้แรงงาน หรือ ถูกดำเนินการในขณะที่กำลังทำการรักษาอยู่
3. มีการยกเลิกการปล่อยตัวชั่วคราว หรือผู้นั้นได้รับการปล่อยชั่วคราวจากสำนักงานคุมประพฤติ เพราะผลจากการรักษาทางการแพทย์

(5) คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ซึ่งได้ถูกระงับชั่วคราวตามที่กำหนดไว้ในมาตรา (4) จะต้องดำเนินการตามการจัดหมวดหมู่ในช่วงระยะเวลาที่เหลืออยู่ของคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์:

1. ในกรณีของ (4) 1 คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะต้องดำเนินการในช่วงเวลาที่เหลือหลังจากที่การถูกคุมขังยกเลิก หรือจากระยะเวลาที่แน่นอนแล้วว่าจะมีการระวางโทษจำคุกโดยไม่ต้องมีการใช้แรงงาน
2. ในกรณีของ (4) 2 คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะต้องดำเนินการต่อในช่วงระยะเวลาที่การลงโทษนั้นได้รับการยกเว้น หรือเป็นผู้ที่ถูกคุมความประพฤติ
3. ในกรณีของ (4) 3 คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะต้องดำเนินการต่อจากระยะเวลาในที่คุมขัง หรือ เมื่อมีการยกเลิกการคุมขัง

(6) เรื่องอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการ และการระงับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะต้องประกาศในพระราชกฤษฎีกา³⁹

มาตรา 15 (ความรับผิดชอบต่อผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์)

(1) ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ จะไม่เป็นอันตรายจากการรักษาทางยาในช่วงของระยะเวลาของการรักษาทางการแพทย์

(2) ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะต้องเขียนรายงาน ณ สำนักงานคุมประพฤติที่มีเขตอำนาจในถิ่นที่อยู่อาศัยของตนภายใน 10 วันนับจากวันที่การบังคับโทษนั้น

³⁹ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 14.

สิ้นสุดลง หรือได้รับการยกเว้น หรือได้รับการปล่อยตัวจากการเจ้าหน้าที่คุมความประพฤติ

(3) ถ้าผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ ย้ายสถานที่อยู่อาศัย หรือต้องเดินทางภายในประเทศ ในระยะเวลา 7 วันหรือมากกว่านั้น หรือออกจากประเทศจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่คุมความประพฤติของตนล่วงหน้า⁴⁰

มาตรา 16 (การขยายระยะเวลาการรักษาทางการแพทย์)⁴¹

(1) ถ้ามีเหตุเพียงพอที่จะดำเนินการรักษาด้วยยากับผู้ที่ได้รับคำสั่งให้รับการรักษาทางการแพทย์ว่าจะมีความคืบหน้าทางการรักษา หรือเหตุผลใด ๆ ที่อยู่ภายใต้อนุวรรคต่อไปนี้ ศาลอาจขยายระยะเวลาการรักษาโดยการตัดสินใจตามคำร้องขอของอัยการ โดยพิจารณา ร่วมกับ อธิบดีกรมควบคุมความประพฤติ ทั้งนี้ระยะเวลาทั้งหมดรวมระยะเวลาการรักษาก่อนหน้านี้จะต้องไม่เกิน 15 ปี:

1. ผู้นั้นฝ่าฝืนหน้าที่ตาม มาตรา 32 (2) (ไม่รวมถึงอนุวรรค 4) หรือ (3) โดยไม่มีเหตุอันสมควร

2. ผู้นั้นไม่ได้ทำรายงานการฝ่าฝืน ในมาตรา 15 (2) โดยไม่มีมูลเหตุ

3. ผู้นั้นย้ายถิ่นที่อยู่ เดินทางภายในประเทศหรือออกนอกประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาตและปราศจากเหตุอันควร

(2) ในกรณีผู้ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ตกอยู่ภายใต้อนุวรรคใด ๆ ของวรรค (1) ศาลอาจตัดสินใจเพิ่ม หรือเปลี่ยนตามข้อกำหนดในข้อ (2) ตามคำร้องขอของพนักงานอัยการ

(3) นอกเหนือจากเรื่องที่กำหนดไว้ในอนุวรรคของวรรค (1) ตามที่ศาลบันทึกรายละเอียดสำคัญ ศาลอาจตัดสินใจที่จะเพิ่ม เปลี่ยน หรือแก้ไขข้อกำหนด ในข้อ 10 (2) ตามคำร้องขอของอัยการ โดยพิจารณา ร่วมกับอธิบดีกรมควบคุมความประพฤติ

มาตรา 17 (คำร้องและอื่น ๆ กรณีการยกเลิกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ชั่วคราว)

(1) หัวหน้าสำนักงานคุมประพฤติ หรือ ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ หรือตัวแทนทางกฎหมาย อาจยื่นคำร้องขอยกเลิกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ชั่วคราว ให้คณะกรรมการคุมความประพฤติที่มีเขตอำนาจเกี่ยวข้อง

(2) การขอให้มีการดำเนินการตาม (1) ให้ยื่นภายในหกเดือน นับจากวันที่กระบวนการดำเนินการเพื่อการรักษาทางการแพทย์ถูกปฏิเสธ และสามารถยื่นอีกครั้ง ภายหลังหกเดือนนับแต่วันที่กระบวนการดังกล่าวถูกปฏิเสธอีกครั้ง

⁴⁰ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 15.

⁴¹ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 16.

(3) เมื่อมีการดำเนินการขอยกเลิกคำสั่งชั่วคราว จะมีการส่งคำขอดังกล่าวมาพร้อมกับข้อมูลที่สามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการตรวจสอบ⁴²

มาตรา 18 (ผลตัดสิน และการยกเลิกคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ชั่วคราว)

(1) คณะกรรมการตรวจสอบการยกเลิกคำสั่งชั่วคราว จะต้องพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ฯลฯ เกี่ยวกับทัศนคติต่อชีวิต สถานะของการดำเนินการตามคำสั่งการรักษาทางการแพทย์และโอกาสในการกระทำผิดซ้ำ

(2) การตรวจสอบต้องทำโดยคณะกรรมการตรวจสอบการยกเลิกคำสั่งชั่วคราว โดยมีหัวหน้าสำนักงานคุมความประพฤติทำการตรวจสอบในเรื่องที่จำเป็น หรือเรียกผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์มาตรวจสอบ หรือผู้อื่น ๆ ที่สนใจเพื่อสอบถามรายละเอียด

(3) หัวหน้าสำนักงานการคุมประพฤติที่ได้รับการร้องขอตามวรรค (2) จะต้องทำการตรวจสอบเฉพาะในเรื่องที่จำเป็นและแจ้งให้คณะกรรมการการตรวจสอบทราบ

(4) หากคณะกรรมการตรวจสอบเห็นว่า ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์มีความประพฤติที่ดีขึ้น อาจจะต้องมีการพิจารณาเกี่ยวกับการยกเลิกชั่วคราวของการรักษาทางการแพทย์

(5) เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบได้ตัดสินแล้วว่าไม่ยินยอมให้มีการยกเลิกชั่วคราว ต้องระบุเหตุผลไว้อย่างชัดเจน

(6) เมื่อคำสั่งให้รักษาทางการแพทย์ถูกยกเลิกชั่วคราวตามที่กำหนดไว้ในวรรค (4) เรื่องที่จะต้องปฏิบัติตามอนุวรรคของมาตรา 10 (1) และวรรค (2) ของมาตราเดียวกัน ถือว่ายกเลิกชั่วคราว⁴³

มาตรา 19 (การยกเลิกชั่วคราว)

(1) ถ้าผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ถูกยกเลิกคำสั่งชั่วคราว ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดซ้ำ เช่น การฆ่าข่มขืน ไม่ได้แจ้งการย้ายถิ่นฐานที่อยู่อาศัยและอื่น ๆ หัวหน้าสำนักงานคุมประพฤติอาจยื่นคำขอยกเลิกคำสั่งที่ออกโดยคณะกรรมการได้ ในกรณีเช่นนี้ถ้าเป็นการกระทำความผิดซ้ำ โดยผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ที่ได้รับการยกเลิกคำสั่งชั่วคราวถือว่ามีความสำคัญ คณะกรรมการตรวจสอบต้องเพิกถอนการยกเลิกคำสั่งชั่วคราวนั้น

⁴² Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 17.

⁴³ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 18.

(2) ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีรักษาทางการแพทย์และถูกเพิกถอนชั่วคราว จะต้องได้รับการรักษาด้วยการให้ยาตามเวลาที่ยังเหลืออยู่ในกรณีดังกล่าว ช่วงเวลาที่ยกเลิกการรักษาทางการแพทย์ชั่วคราวไม่รวมอยู่ในระยะเวลาการรักษาทางการแพทย์.⁴⁴

มาตรา 20 (การสิ้นสุดการดำเนินการคำสั่งให้มีรักษาทางการแพทย์)

การดำเนินการรักษาทางการแพทย์กำหนดไว้ในข้อ 8 (1) จะสิ้นสุดลงเมื่ออยู่ภายใต้
อนุวรรคดังต่อไปนี้

(1) เมื่อระยะเวลาการรักษาทางการแพทย์ผ่านไป

(2) เมื่อคำพิพากษากับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ได้รับการยกโทษและ
คำพิพากษากฎกเลิก

(3) เมื่อระยะเวลาการรักษาที่เหลืออยู่ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ได้รับการยกเว้นชั่วคราวโดยไม่ต้องมีคำสั่งยกเลิกชั่วคราว⁴⁵

มาตรา 21 (อายุความของคำสั่งให้มีรักษาทางการแพทย์)

(1) ถ้าคำสั่งที่ให้มิลงโทษหรือคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ในการคุมขัง
พิพากษาเสร็จพร้อมกันโดยไม่ต้องรอคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ การตัดสินใจของผู้ที่ได้รับ
คำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จะได้รับการยกเว้นจากการดำเนินการดังกล่าว

(2) อายุความของคำสั่งให้มีรักษาทางการแพทย์จะหยุดลงเมื่อผู้ที่ได้รับคำสั่งให้รักษา
ทางการแพทย์ถูกจับกุม⁴⁶

มาตรา 22 (การร้องขอให้มีการสั่งให้มีรักษาทางการแพทย์สำหรับผู้ต้องขังในฐานะความผิด
ข่มขืนกระทำชำเรา)⁴⁷

(1) พนักงานอัยการอาจร้องขอให้ศาลแขวง (รวมตลอดถึงศาลสาขา ซึ่งต่อไปนี้จะใช้
บังคับเหมือนกัน) ซึ่งมีเขตอำนาจเหนือสถานที่อยู่อาศัย หรือสถานที่อาศัยปัจจุบันของผู้ที่มีความ
เบี่ยงเบนทางเพศ และมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซ้ำ รวมถึงผู้ที่เห็นควร
ว่าจะต้องได้รับการรักษาโดยการให้ยา จากบรรดานักโทษซึ่งถูกจำคุก ที่มีการใช้แรงงาน หรือ
นักโทษที่ถูกพิพากษาแล้วจะต้องได้รับโทษหนักในข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา

⁴⁴ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 19.

⁴⁵ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 20.

⁴⁶ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 21.

⁴⁷ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 22.

(2) ขั้นตอนของข้อบังคับการรักษาทางการแพทย์สำหรับนักโทษตามวรรค (1) ให้เป็นไปตามอนุวรรคดังต่อไปนี้ กรมราชทัณฑ์ หรือศูนย์กักกัน (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “สถานที่กักขัง”) ต้องอธิบายรายละเอียด วิธีการ กระบวนการ การรับรู้ ความสามารถ ผลข้างเคียง การประเมินค่าใช้จ่าย ฯลฯ ของการรักษาทางสำหรับผู้ต้องขังที่มีคุณสมบัติ

2. นักโทษขอหาข่มขืนกระทำชำเราตามอนุวรรค 1 ตกลงที่จะทำการรักษาทางยา หัวหน้าสถานที่คุมขังต้องแจ้งพนักงานอัยการที่อยู่ในเขตอำนาจทันที ในเรื่องที่ทำเป็น เช่น ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องขังนั้น

3. พนักงานอัยการอาจขอหัวหน้าสำนักงานการคุมประพฤติที่มีเขตอำนาจเดียวกัน หรือเขตที่อยู่อาศัยของนักโทษความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราดังกล่าว ให้ตรวจสอบตาม มาตรา 5 (1)

4. หัวหน้าสำนักงานการคุมประพฤติจะต้องส่งรายงานการสอบสวนตามมาตรา 5 (3) ภายในสองเดือนนับจากวันที่ขอตามอนุวรรค 3

5. หลังจากอธิบายรายละเอียดวิธีการ กระบวนการ ผลข้างเคียง และ รายละเอียดค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามวิธีการรักษาทางยาแก่นักโทษคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราแล้ว และได้รับการยืนยันว่าผู้นั้นตกลงตามรายละเอียดข้างต้น ประกอบกับได้รับการวินิจฉัยหรือการประเมินผลโดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตแล้ว พนักงานอัยการอาจร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ ในโอกาสนี้อัยการต้องระบุข้อเท็จจริง ที่ผู้รับคำสั่งการรักษาพยาบาลดังกล่าว ได้ตกลงนอกเหนือไปจากเรื่องที่กำหนดไว้ในอนุวรรคของข้อ 7 (1) ในหนังสือขอรับการรักษาทางการแพทย์ ไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

6. ถ้าศาลเห็นว่าคำร้องขอให้มีการสั่งให้รักษาทางการแพทย์ ซึ่งตามอนุวรรค 5 มีมูลเหตุ จะต้องแจ้งให้ผู้รับคำสั่งทราบถึงการรักษาทางการแพทย์โดย พร้อมทั้งส่งมอบเอกสารที่ระบุเรื่องที่จะต้องปฏิบัติให้กับผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์

(3) ระยะเวลาของการรักษาทางการแพทย์เป็นไปตามการตัดสินใจในวรรค (2) 6 แต่ต้องไม่เกิน 15 ปี

(4) เพื่อความจำเป็นสำหรับการวินิจฉัยและการประเมินผล โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุขภาพจิตตามวรรค (2) 5 พนักงานอัยการอาจให้หัวหน้าสถานที่กักขังย้ายผู้ต้องขังที่กระทำ ความผิดฐานความผิดข่มขืนกระทำชำเราไปยังสถานที่สำหรับการรักษาทางการแพทย์ที่อยู่ในความดูแล

(5) หากการตัดสินใจตามวรรค (2) 6 อยู่ภายใต้อนุวรรคดังต่อไปนี้ พนักงานอัยการของผู้ต้องขังในฐานะความผิดข่มขืนกระทำชำเรา หรือตัวแทนตามกฎหมาย อาจยื่นอุทธรณ์ต่อศาล

ภายในเจ็ดวันนับจากวันที่แจ้งคำสั่งดังกล่าว

1. เมื่อมีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติหรือกฎหมายลำดับรองหรือข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อนซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อกระบวนการพิจารณาที่เกี่ยวข้อง

2. เมื่อมีการพิจารณาที่ไม่ยุติธรรม

(6) เมื่อมีการยื่นอุทธรณ์จะต้องยื่นต่อศาลที่พิจารณาคดี และศาลที่ได้รับอุทธรณ์จะต้องเขียนบันทึกพร้อมกับความคิดเห็นในการอุทธรณ์ภายในสามวัน

(7) เมื่อศาลยอมรับว่าการอุทธรณ์เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ใด ๆ หรือไม่มีเหตุผลที่จะอุทธรณ์ ศาลต้องพิจารณากอุทธรณ์ดังกล่าว

(8) เมื่อศาลอุทธรณ์เห็นว่าอุทธรณ์มีมูล ศาลจะต้องกลับคำตัดสินครั้งก่อนและทำคำตัดสินของศาลเองหรือโอนคดีไปยังศาลอื่นที่มีเขตอำนาจ

(9) การยื่นฎีกาต่อศาลฎีกาอาจยื่นได้ถ้าคำตัดสินของศาลอุทธรณ์ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมายใด ๆ หรือกฎหมายลำดับรอง

(10) ระยะเวลาการยื่นฎีกาจะต้องยื่นภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีคำพิพากษากอุทธรณ์

(11) อุทธรณ์และฎีกาย่อมไม่ส่งผลเป็นการหยุดการบังคับคดี

(12) หัวหน้าสถานที่กักขังต้องแจ้งหัวหน้าสำนักงานคุมความประพฤติที่อยู่ในเขตอำนาจผู้ต้องขังตั้งไม่ช้ากว่า 5 วัน ก่อนผู้ต้องขังในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจะได้รับการปล่อยตัว

(13) การดำเนินการตามคำสั่งให้มีรักษาทางการแพทย์ตามวรรค (2) 6 จะสิ้นสุดลงเมื่อโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าตามวรรค (1) ซึ่งถูกกำหนดในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้รับการยกโทษและคำพิพากษาดังกล่าวนั้นไม่มีผลอีกต่อไป

(14) เมื่อพ้นระยะเวลาสิบปี นับแต่วันที่มีคำพิพากษาให้คำสั่งที่ให้มีการรักษาทางการแพทย์ถึงที่สุด แต่ยังมีได้มีการดำเนินการกับผู้ถูกระบุไว้ ผู้นั้นย่อมได้รับการยกเว้นเพราะเหตุ หมดอายุความ

มาตรา 23 (การพ้นโทษด้วยการพักการลงโทษ)

(1) หัวหน้าสถานที่คุมขังจะต้องเป็นผู้ประเมินการพักการลงโทษของนักโทษที่ถูกตัดสินว่าได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ

(2) เมื่อคณะกรรมการผู้พิจารณาการพักการลงโทษ มีการกำหนดการตรวจสอบคุณสมบัติสำหรับการพักการลงโทษของผู้ต้องขังความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา จะต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าคำสั่งให้รักษาทางการแพทย์ได้ถูกพิจารณาแล้วด้วย.⁴⁸

⁴⁸ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 23.

มาตรา 24 (การรับผิดชอบค่าใช้จ่าย)

(1) ผู้ซึ่งถูกตัดสินให้ได้รับการรักษาทางการแพทย์ตามมาตรา 22(2) 6 ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการรักษาทางการแพทย์ในระหว่างช่วงเวลาที่ทำการรักษา ในกรณีที่ผู้นั้นไม่สามารถรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาทางการแพทย์ดังกล่าวได้ รัฐอาจเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหลาย

(2) กรณีอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา⁴⁹

มาตรา 25 (การสิ้นสุดชั่วคราว ฯลฯ และคำสั่งการรักษาทางการแพทย์)

(1) ในระยะเวลาการคุมความประพฤติ คณะกรรมการพิจารณาการรักษาทางการแพทย์ภายใต้ความคุ้มครอง (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการพิจารณาการรักษาทางการแพทย์”) ตามมาตรา 37 ของกฎหมายการรักษาทางการแพทย์และการคุ้มครอง จะมีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์แก่ผู้ซึ่งมีความผิดปกติทางเพศและต้องได้รับการรักษาทางการแพทย์ และสำหรับผู้ที่การดำเนินการรักษาทางการแพทย์นั้นสิ้นสุดลงชั่วคราว หรือถูกส่งมอบไปยังสถาบันอื่นในขณะที่กำลังดำเนินการรักษาทางการแพทย์ หรือผู้ที่อยู่ภายใต้การคุ้มครอง (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ผู้ที่การดำเนินการสิ้นสุดลงชั่วคราว”) ซึ่งได้รับการปล่อยตัวออกมาชั่วคราวจากเรือนจำ ในขณะที่การคุ้มครองกำลังดำเนินการจากความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

(2) เมื่อคณะกรรมการพิจารณาการรักษาทางการแพทย์ พิจารณากำหนดคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ตามที่ระบุในวรรค (1) จะต้องคำนึงถึงการวินิจฉัยโรคหรือการประเมินผลสุขภาพจิตที่แสดงออกมาภายในระยะเวลาหกเดือนก่อนวันพิจารณากำหนดโทษดังกล่าว

(3) เมื่อคณะกรรมการพิจารณาการรักษาทางการแพทย์ พิจารณากำหนดคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์ตามที่ระบุในวรรค (1) จะต้องมีการแจ้งให้หัวหน้าสำนักงานคุมความประพฤติที่อยู่ในเขตอำนาจทราบโดยทันที⁵⁰

มาตรา 26 (หน้าที่)

เมื่อคณะกรรมการพิจารณาการรักษาทางการแพทย์กำหนดให้มีคำสั่งรักษาทางการแพทย์ตามมาตรา 25 คณะกรรมการอาจกำหนดหน้าที่หนึ่งหรือหลายหน้าที่ตามมาตรา 32 (3) แห่งกฎหมายคุมประพฤติ เพื่อกำหนดระยะเวลาสำหรับการปฏิบัติงาน⁵¹

⁴⁹ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 24.

⁵⁰ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 25.

⁵¹ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 26.

มาตรา 27 (การดำเนินการตามคำสั่งให้รักษาทางการแพทย์)

เจ้าหน้าที่คุมประพฤติต้องดำเนินการตามคำสั่งให้รักษาทางการแพทย์ ภายในสองเดือน ก่อนที่ผู้นั้นจะถูกส่งต่อไปยังสถาบันอื่น หรือก่อนที่ผู้นั้นพ้นโทษ ในกรณีที่การดำเนินการของผู้นั้นสิ้นสุดลง โดยถูกกำหนดโทษ และให้ได้รับการรักษาทางการแพทย์ คำสั่งให้รักษาทางการแพทย์จะต้องได้รับการดำเนินการภายในสองเดือนก่อนที่ผู้นั้นจะถูกปล่อยตัว เนื่องจากการสิ้นสุดโทษหรือข้อยกเว้นถ้ายังคงมีโทษจำคุกอยู่⁵²

มาตรา 28 (การสิ้นสุดการดำเนินการตามคำสั่งให้รักษาบริการทางการแพทย์)

การดำเนินการการรักษาตามข้อ 25 จะสิ้นสุดลงเมื่ออยู่ภายใต้การตรวจติดตามต่อไป

1. เมื่อระยะเวลาการรักษาทางการแพทย์ก็ผ่านไป
2. เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการคุมประพฤติเนื่องจากเพิกถอนกฎหมาย การสิ้นสุดของกฎหมาย⁵³

มาตรา 29 (มาตราที่ใช้บังคับโดยอนุโลม)

1. มาตรา 10(1) และ (4), มาตรา 14(1), (2), (4) 1 และ 2 และ (5) 1 และ 2, มาตรา 15 มาตรา 17 ถึงมาตรา 19 และอนุวรรค 3 ของมาตรา 20 ใช้บังคับกับคำสั่งให้รักษาทางการแพทย์ภายใต้หมวดนี้
2. มาตรา 6(2), 7, 8(2) และ (5), 9, 10(2), 11(1), 12, 13, 14(3), (4) 3 และ (5) 3 และ 16 อนุวรรคที่ 1 ของมาตรา 20 และมาตรา 21(2) ใช้บังคับกับคำสั่งให้รักษาทางการแพทย์ตามมาตรา 22 นอกเหนือจากมาตราข้างต้นตามวรรค (1)⁵⁴

มาตรา 30 (การคำนวณระยะเวลาการรักษาทางการแพทย์)

ระยะเวลาการรักษาจะคำนวณตั้งแต่วันที่เริ่มให้ยาฮอร์โมนเป็นครั้งแรก โดยไม่คำนึงถึงเวลาของการให้ยา⁵⁵

มาตรา 31 การแต่งตั้งพนักงานคุมความประพฤติให้เป็นเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติตามคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์

⁵² Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 27.

⁵³ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 28.

⁵⁴ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 29.

⁵⁵ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 30.

หัวหน้าของพนักงานคุมประพฤติต้องแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติผู้รับผิดชอบจากพนักงานคุมประพฤติที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. สืบสวนคนไข้ตามคำสั่งรักษาทางการแพทย์ ตามจำเป็นสำหรับคำร้องขอให้มีการรักษาทางการแพทย์
2. ดำเนินการตามคำสั่งรักษาทางการแพทย์
3. กำหนดมาตรการที่จำเป็น เช่น การรักษาทางการแพทย์ ฯลฯ เพื่อการป้องกันการกระทำความผิดของผู้ที่ได้รับคำสั่งให้รับการรักษาทางการแพทย์ และเพื่อการฟื้นฟูผู้ผู้สังคม
4. ให้คำแนะนำ ควบคุม และช่วยเหลือ ผู้ที่ได้รับคำสั่งให้รับการรักษาทางการแพทย์ รวมถึงการยืนยันว่าผู้นั้นได้ปฏิบัติตามหน้าที่ครบถ้วนตามกฎหมายคุมประพฤติ ฯลฯ⁵⁶

มาตรา 32 (ความร่วมมือจากหัวหน้าผู้คุม)

หัวหน้าผู้คุม หัวหน้าสถานพยาบาลในที่คุมขัง หัวหน้าผู้ดูแลผู้ต้องขัง ต้องร่วมมือดำเนินการตามคำสั่งรักษาทางการแพทย์ตามมาตรา 14 (3) และ มาตรา 27 เช่น การให้ยารักษา การจัดหาบุคลากรทางการแพทย์ เช่น แพทย์ พยาบาล และอื่น ๆ ⁵⁷

มาตรา 33 (มาตราพิเศษสำหรับผู้ที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายทหาร)

เพื่อประโยชน์แห่งกฎหมายนี้ ผู้ที่อยู่ภายใต้บังคับมาตรา 2 (1) ของกฎหมายศาลทหาร ศาลทหารจะทำหน้าที่ภายใต้กฎหมายนี้ พนักงานอัยการทหารจะทำหน้าที่ของพนักงานอัยการ เจ้าหน้าที่สารวัตรทหารจะทำหน้าที่พนักงานสอบสวน และหัวหน้าเรือนจำทหารจะทำหน้าที่ของพัศดีของเรือนจำ⁵⁸

มาตรา 34 (การใช้บังคับกฎหมายอื่นโดยอนุโลม)

เพื่อประโยชน์แห่งกฎหมายนี้ ให้ใช้บังคับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายคุมประพฤติ เว้นแต่กรณีทั้งหลายที่กำหนดไว้ในกฎหมายนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายนี้⁵⁹

มาตรา 35 (บทกำหนดโทษ (Penal Provisions))

1. ถ้าผู้ที่ได้รับการรักษาด้วยยาตามพระราชบัญญัตินี้ หลบหนี หรือ ละเมิดความรับผิดชอบ ตาม มาตรา 15 (1) โดยไม่มีเหตุอันควรจะต้องถูกลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 7 ปี หรือปรับไม่เกิน 20 ล้านบาท

⁵⁶ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 31.

⁵⁷ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 32.

⁵⁸ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 33.

⁵⁹ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 34.

2. ผู้ที่ได้รับการรักษาด้วยยาตามกฎหมายนี้ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามความในมาตรา 10 (1) โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 10 ล้านบาท
3. ผู้ที่ได้รับการรักษาด้วยยาตามกฎหมายนี้ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามความในมาตรา 10 (2) โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10 ล้านบาท⁶⁰

⁶⁰ Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 35.